

Toto je ISLÁM

Vhled do nejrychleji rostoucího
náboženství na světě

THEORY OF
ISLAM

LAUNCHING
CURIOSITY

Letecký pohled na muslimy směřující ke Kaabě, již postavil prorok Abraham na Boží pokyn. Bůh muslimům přikázal, aby se odevšad modlili jejím směrem.

THIS IS
ISLAM

The background of the entire page is filled with intricate, light-colored outlines of Arabic calligraphy. These outlines form various shapes, including what appears to be the word 'Allah' in a stylized font, and other decorative elements. The lines are thin and elegant, creating a complex, layered pattern.

Toto je ISLÁM

Vhled do nejrychleji rostoucího
náboženství na světě

Fahd Salem Bahamam

- **Chcete se něco dozvědět** o náboženství, jehož jsou plná média?
- **Jste připraveni** se na chvíli zastavit a dozvědět se podrobnější informace o náboženství, jež podle statistik patří k největším a nejrychleji rostoucím na světě?
- **Zajímá Vás**, jak jiná filozofie nahlíží na život, náboženství a svět kolem nás?
- **Chcete získat** autentické informace o islámu z jeho vlastních zdrojů a poté si o něm udělat vlastní úsudek? Pokud jste alespoň na jednu z těchto otázek odpověděli kladně, pak je tato kniha určena právě Vám.

Pokud jste alespoň na jednu z těchto otázek odpověděli kladně, pak je tato kniha určena právě Vám.

Obsah knihy

Jsou otázky, které se dotýkají nás všech

12

Univerzálnost islámu

20

Jediný Stvořitel, jediné božstvo
(Jediný hoden uctívání)

53

Kdo jsou to proroci a poslové?

69

Pozice islámu ohledně
Ježíše (mír s ním)

76

Kdo je prorok islámu?

89

Click on topic to go to
the page.

Odkud Korán
přišel?

144

Click to go to the page.

Nepředpojatý pohled
na Alláhova posla
Muhammada (mír s ním)

95

Vlastnosti proroka
Muhammada a několik
příběhů

107

Několik výroků proroka
Muhammada (mír s ním)

123

Svatý Korán – věčný
zázrak islámu

132

Odkud Korán přišel?

144

Uctívání v islámu – co je
a co není pravda

162

Rodina v islámu

194

**Rodina
v islámu**

194

Click to go to the page.

Postavení ženy v
islámu

205

Islámská pravidla o jídle
a pití

225

Hřích a pokání

240

Náboženství a rozum

247

Islám – náboženství míru

258

Rozdíl mezi islámem a
žitou realitou některých
muslimů

270

Náboženství a rozum

247

Click to go to the page.

**Jsou otázky,
které se dotýkají
nás všech.**

Kdo

Kdo se nikdy alespoň krátce nezastaví a nezamyslí se: K čemu to všechno je? Kdo jsem? Odkud pocházím? Kam kráčím? Kde skončím? Jaký je smysl této existence? A proč se v tomto životě tak pachtím, když na konci stejně čeká smrt, rozpadnu se v prach a přestanu existovat?

M
Muslimové stejně jako vyznavači dalších zjevených náboženství věří, že lidský život je marný a bezúčelný, pokud mu chybí víra v existenci spravedlivého Stvořitele a v posmrtný život, v němž se lidé dobrých skutků dočkají odměny a lidé špatných skutků neujdou trestu. Život bez takové víry je plný utrpení a bolesti, podobá se nespravedlivé loterii bez záruk.

Člověk není schopen pochopit paradoxy života a hlubší důvody životních obtíží, dobro i zlo a smysl utrpení a bolesti, pokud nevěří v Boha, který je stvořitelem a moudrým a spravedlivým vládcem. On rozhoduje o konci tohoto života a poté každý člověk dostane, co si pro onen svět připravil svými skutky a svým snažením.

Teprve v takto rozšířeném kontextu začnou dávat smysl hodnoty, k nimž přirozeně tíhnou naše duše, jako jsou spravedlnost, láska, ohleduplnost, pravdomluvnost, trpělivost a milosrdenství. Pak životní obtíže dostanou smysl a bude se pozitivně vnímat jejich zvládání a vytrvalost.

Ve vznešeném Koránu, svaté knize muslimů, Bůh říká o chápajících a přemýšlivých lidech toto:

Člověk není schopen pochopit paradoxy života a hlubší důvody životních obtíží, dobro i zlo a smysl utrpení a bolesti, pokud nevěří v Boha, který je stvořitelem a moudrým a spravedlivým vládcem.

{Věru ve stvoření nebes a země a ve střídání noci a dne je znamením pro lidi rozmyslem nadané, kteří vzývají Boha stojíce, sedíce i ležíce a kteří přemýšlejí o stvoření nebes a země a říkají: „Pane náš, Tys věru nestvořil toto vše pro nic za nic – sláva Tobě! ... } (3:191).

Islámské náboženství

Většina náboženství na světě své jméno odvozuje od osoby, národa nebo místa, kde vznikla. Například křesťanství se jmenuje podle Ježíše Krista (mír s ním a požehnání), judaismus podle kmene Juda, buddhismus podle svého zakladatele Buddha, hinduismus podle Indie atd.

Islám se však nevztahuje k žádné konkrétní osobě, kmeni, etniku či národu, protože se neomezuje na žádný konkrétní lid a není v něm místo ani pro kult nějaké osoby. Byl nazván prostě islám.

Význam slova islám

Když se podíváme na původ slova islám v arabském jazyce, zjistíme, že má mnoho významů, které znamenají mimo jiné odevzdání se, pokoru, poslušnost, upřímnost, pocit bezpečí a klidu atd.

Islám znamená plné odevzdání se a poslušnost Bohu, stvořiteli a vládci světa, a osvobození od vší podřízenosti a uctívání jiných vyjma Jeho.

Toto je význam potvrzený mnoha koránskými verši.

Korán nám sděluje, že kdokoliv se obrátí k Bohu (Alláhovi) celým svým srdcem a tělem, uzná Jeho svrchovanost, bude jednat v souladu s Jeho pokyny a zdržovat se toho, co On zapověděl, vskutku se chytí bezpečného provazu spásy a dosáhl úspěchu a dobra (viz např. 31:22).

Islám je tedy plným odevzdáním se Bohu (Alláhovi) a osvobozením od podrobení a podřízenosti jiným (vyjma Jeho). Muslim je ten, kdo je upřímný ve svém uctívání, dosáhl vnitřního míru a mír šíří i kolem sebe.

S totožným poselstvím přišli také všichni předchozí proroci a poslové.

Islám je náboženstvím všech proroků a poslů

Korán zdůrazňuje, že všechny národy v různých dobách měly svého proroka, který je učil Božímu náboženství. V Koránu je prorokovi Muhammadovi (mír s ním) řečeno:

{A poslali jsme tě s pravdou a jako hlasatele zvěsti radostné i jako varovatele; a není národa jediného, k němuž by nebyl přišel varovatel.}
(35:24)

Tedy všichni proroci a poslové přišli s náboženstvím pravdy a jejich poselství se ve věroučné podstatě (ímán) a v základních pravidlech a zásadách dobrého chování neliší.

Islám, jež před více než 1400 lety přinesl Muhammad (mír a požehnání s ním), který byl pečeti proroků, je pokračováním náboženství hláсанých všemi předcházejícími proroky a posly. Korán muslimům prikazuje věřit v to, v co věřili dřívější proroci jako Abraham, Ismael, Izák, Jakub, Mojžíš a Ježíš, mír s nimi (viz 2:136).

Slovo islám má v arabském jazyce mnoho významů, které znamenají mimo jiné odevzdání se, pokoru, poslušnost, upřímnost, pocit bezpečí a klidu atd.

Podle Koránu Abraham, patriarcha proroků, tuto víru odkázal svým synům a jeho potomek Jakub ji svým synům připomínal na smrtelném loži:

{A odkázal víru tuto Abraham synům svým, a také Jakub pravil: „Synové moji, Bůh pro vás věru vyvolil náboženství, a proto nesmíte zemřít, aniž se do vůle Jeho odevzdáte!“} (2:132)

Odevzdání se do vůle Boží se arabsky nazývá islám a toto náboženství je pokračováním náboženství všech předchozích proroků. Vyznání víry je vždy totožné a od svého autentického zdroje se nijak nemění, rozdíly byly jen v konkrétních pravidlech a nařízeních, která reflektovala lišící se dobové podmínky a potřeby. Nakonec byl poslán konečný prorok, Muhammad (mír a požehnání s ním), aby ustanovil konečné náboženství pro celé lidstvo.

Korán tedy jednoznačně vysvětluje, že veškeré náboženství je jen jedno, což je islám (tedy odevzdání se do vůle Boží), a že věroučné rozdíly, které vidíme mezi vyznavači předchozích zjevených náboženství, jsou pouze výsledkem jejich vlastních pokřivení, jimiž se vzdálili od původního náboženství svých proroků (viz 3:19).

Islám se nevztahuje k žádné konkrétní osobě, kmeni, etniku či národu, protože se neomezuje na žádný konkrétní lid a nevztahuje se k žádné konkrétní osobě, protože ho nevymyslel žádný člověk. Byl nazván prostě islám.

Univerzálnost islámu

Slovo

Slovo „Arabové“ se v Koránu překvapivě vůbec nevyskytuje, přestože byl Korán zjeven v jejich jazyce, arabštině, a prorok Muhammad (mír s ním) vzešel z tohoto lidu. V současné době jsou Arabové mezi muslimy menšinou, celosvětově představují méně než 20% muslimů. Nejlidnatější muslimskou zemí je Indonésie a muslimská menšina v Indii je sama o sobě téměř dvakrát početnější než největší arabská země.

Islám přišel jako milosrdenství a správné vedení všem národům bez ohledu na jejich kulturu, etnický původ či tradice, jak stojí v Koránu:

{A neposlali jsme tě leč jako znamení milosrdenství pro lidstvo veškeré.} (21:107)

Islám pojímá diverzitu lidských bytostí zcela odlišným způsobem, který minimálně do té doby neměl obdobu v žádném jiném systému na světě.

Stojí za to zamyslet se nad koránským vedením, jež nebylo určeno pouze Arabům, ani pouze muslimům, ale je poselstvím všemu lidstvu se všemi jeho odlišnými skupinami a věroukami. Bůh v Koránu říká:

{Lidé, věru jsme vás stvořili z muže a ženy a učinili jsme z vás národy a kmeny, abyste se vzájemně poznali. Avšak nejvznešenější z vás před Bohem je ten, kdo je nejbohabojnější – a Bůh je vševědoucí a dobře zpravený.} (49:13)

Korán tedy potvrzuje, že všichni lidé jsou potomky Adama a Evy (mír s nimi oběma) bez ohledu na svou barvu pleti a etnikum a že rozdíly a odlišnosti mezi nimi neexistují z důvodu nadřazenosti, ale smyslem je vzájemné poznávání mezi lidmi a spolupráce. Vznešenost a čest náleží pouze těm, kdo uctívají Stvořitele a jsou bohabojní.

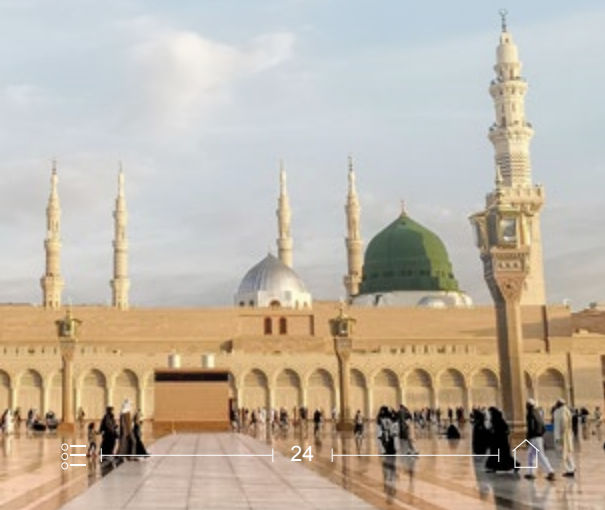
Korán nás dále upozorňuje, že rozdíly mezi lidmi v jejich barvě kůže, jejich rysech a v rozmanitosti jazyků a zvyků jsou součástí Boží milosti a náleží mezi Jeho znamení a divy Jeho stvoření na tomto světě. Bůh porovnává stvoření lidí s velkolepostí a důležitostí stvoření sedmi nebes a země, avšak poučení si z toho vezmou jen přemýšliví a chápající lidé (viz např. 30:22).

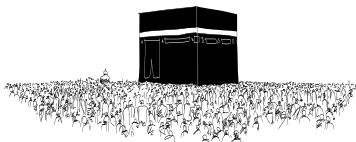
Islám pojímá diverzitu lidských bytostí zcela odlišným způsobem, který minimálně do té doby neměl obdobu v žádném jiném systému na světě.

První a nejdůležitější článek Všeobecné deklarace lidských práv přijaté roku 1948 prohlašuje, že všichni lidé jsou svobodní a sobě rovní co do důstojnosti a práv. Přitom prorok islámu Muhammad (mír a požehnání s ním) tutéž zásadu vyhlásil již před více než 1400 lety a zahájil novou éru lidstva, když v jednom svém kázání řekl:

„Lidstvo, věru máte jediného Pána a jediného otce, neexistuje žádná nadřazenost Araba nad nearabem nebo nearaba nad Arabem, ani bílého nad černým nebo černého nad bílým, vyjma ve ctnosti.“ (Ahmad 23489)

630 n. l.

Muhammad, prorok islámu

„Lidstvo, věru máte jediného Pána a jediného otce, neexistuje žádná nadřazenost Araba nad nearabem nebo nearaba nad Arabem, ani bílého nad černým nebo černého nad bílým, vyjma ve ctnosti.“

1948 n. l.

Všeobecná deklarace lidských práv

Prohlašuje, že všichni lidé jsou svobodní a sobě rovní co do důstojnosti a práv.

Péče o životní prostředí jako součást víry (*ímán*)

Někteří filozofové člověka považují za absolutního pána světa, s nímž zachází libovolně dle svých přání. Nikdo na něj nedohlíží a nikomu se nezpovídá, dokonce i když jeho činnost vede ke zničení nějaké části světa či vyhubení nějakých stvoření. Na druhé straně jiní člověku nepřiznávají žádnou důležitost, je pro ně pouze jedním z miliónů ostatních živočišných druhů. Jaký je islámský pohled na pozici člověka a jeho vztah s okolním světem?

Islámské pojetí podstaty vztahu člověka a okolního světa vychází z duchovní perspektivy a islám přináší podrobné pokyny upravující vztahy k ostatním lidským bytostem, zvířatům, zemi a přírodním zdrojům.

Jako první upoutá pozornost vyváženost, kterou Korán v této oblasti přináší, protože Bůh člověka poctil milostí a vyznamenal jej nad ostatní stvoření (viz 17:70). Člověku podřídil okolní svět a jej obývající tvorstvo, takže z něho má užitek a zároveň o něj pečuje (viz 14:32-33). Člověk tedy není pouze jedním živočišným druhem z mnoha, který ostatní ničím nepřevyšuje, ale naopak je poctěným tvorem, jemuž byla podřízena příroda, aby z ní mohl čerpat užitek (viz např. 45:13, 2:29 či 31:20).

Korán však zároveň jasně říká, že člověk není neomezeným vládcem světa, v němž by si mohl dělat, co se mu zlíbí. Výjimečné postavení člověka vůči ostatnímu stvoření ho neopravňuje k ničení životního prostředí a plýtvání přírodními zdroji, protože stvořitelem a vládcem světa je výhradně Bůh. Člověk dostal své výlučné postavení pouze proto, že jej Bůh učinil náměstkem na zemi. To znamená, že člověk má právo využívat okolní svět ke svému prospěchu, zároveň by v něm měl ale také pracovat a zušlechťovat ho, aniž by škodil a působil újmu sobě samému či ostatním tvorům (viz 11:61 a 2:30).

V souladu s islámskými hodnotami a zásadami byla vyvozena celá řada pravidel a doporučení pro tento zavazující vztah člověka k okolnímu světu, mezi než například patří:

1. Péče o zvířata

Mnohé výroky proroka Muhammada (mír s ním) vyzývají k dodržování práv zvířat a k zajištění jejich pohody. Za dobré zacházení se zvířaty slibují velkou odměnu a ubližování zvířatům zakazují.

První organizace na ochranu práv zvířat, Královská společnost pro prevenci týrání zvířat, byla ustavena v Británii v roce 1824 a první novodobý zákon postihující týrání zvířat vešel v platnost rovněž v Británii v roce 1949. Je zajímavé, že islám již před čtrnácti stoletími zakázal jakékoliv týrání zvířat a označil ho za zločin. Prorok Muhammad (mír s ním) uváděl mnohé příklady, mimo jiné třeba nepřípustnost hladovění zvířat či bití přes tvář. Plný výčet najdeme v knihách islámské právní vědy.

Krásnou ilustrací, do jaké míry je v islámu důležité milosrdenství vůči zvířatům, je příběh vyprávěný prorokem Muhammadem (mír s ním) o bývalé prostitutce (prostituce je podle islámu jedním z nejhorších hříchů). Když uviděla psa umírajícího žízní, zula si botu, naplnila ji vodou ze studny a dala psovi napít. Všemocný Alláh jí za tento skutek milosrdenství prokázaný psovi odpustil její hříchy (al-Bucháří 3280).

Islám již před čtrnácti stoletími zakázal jakékoliv týrání zvířat, nechat je hladovět, ubližovat jim, přetěžovat je příliš těžkou prací a dokonce i hrát si s nimi způsobem, který by jim mohl uškodit.

První organizace na ochranu práv zvířat byla ustavena v Británii v roce 1824.

První novodobý zákon postihující týrání zvířat vešel v platnost v Británii v roce 1949.

2. Péče o rostliny

Islám podporuje pěstování rostlin a péči o ně, ať už z nich mají prospěch lidé nebo jiní tvorové žijící na této planetě.

Prorok Muhammad (mír s ním) řekl, že každý, kdo pěstuje či se podílí na pěstování něčeho, co přináší užitek dalším tvorům jako jsou ptáci, nebo z toho jedí lidé či zvířata, jeho činnost bude započítána jako dobročinnost (al-Bucháří 2320).

Prorok islámu muslimy vyzýval k nepolevujícímu úsilí o ochranu a zvelebování životního prostředí i za nepříznivých okolností a i tehdy, když sami nebudou moci užívat plodů své práce. Řekl: „Pokud by mělo nastat zmrtvýchvstání (největší událost ve vesmíru) a někdo z vás by v rukou držel sazenici stromku, ať ji pokud možno rychle zasadí, aby to pro něho bylo dobrým skutkem.“ (Ahmad 12981)

Zušlechťování země je tedy bohulibým cílem a skutkem uctívání i v těch nejtěžších podmínkách, aby lidi od této činnosti neodvrátila ani sebevětší katastrofa.

3. Péče o přírodní zdroje

Islám zdůrazňuje ochranu životního prostředí a přírodních zdrojů před znečišťováním a ničením. Přinesl lidem ucelený program vycházející ze zásady, že ochrana je lepší než pozdější náprava. Mezi tato pravidla patří: dodržování osobní hygieny a zachovávání jejích postupů, ochrana přírodních zdrojů a jejich rozumné využívání a zákaz jejich ničení a znečišťování. Zde je několik příkladů uplatnění těchto zásad:

- Je zakázáno plýtvat přírodními zdroji, především vodou, dokonce i v rámci rituálního omývání před modlitbou.
- Není dovoleno, aby si mocní monopolizovali přístup k přírodním zdrojům, což by mohlo vést k újmě ostatním lidem.

- V islámu je tedy zakázána monopolizace vody (jako příklad přírodních zdrojů), ohně (jako příklad energie) a pastvin (jako příklad potravy). (Abú Dawúd 3477).
- Je zapovězeno vše, co ničí životní prostředí. Například je zakázáno močit do stojaté

“
Péče o životní prostředí je součástí víry,
jak nám objasnil Prorok islámu.

vody, protože se tím znečišťuje, nebo vyměšovat na cestách, kudy chodí lidé, nebo na místech, kde poctní odpočívají.

Tyto příklady rozhodně nejsou překvapující, obzvláště u náboženství, jehož prorok (mír s ním) kázal, že čištění životního prostředí a odstraňování škodlivého z cest je nejen dobrým skutkem, ale přímo součástí víry (Muslim 35).

Náboženství vědění

Není náhoda, že první slovo Koránu zjevené Prorokovi (mír s ním) bylo iqra, tedy čti. Jak ze svatého Koránu, tak ze slov proroka Muhammada (mír s ním) vyplývá, nakolik islám zdůrazňuje a podporuje všechno vědění, které je lidem prospěšné. Dokonce cesta, jíž muslim kráčí za věděním, se stává jeho cestou do ráje, jak řekl Prorok (mír s ním): „Kdokoliv se vydá na cestu za věděním, Alláh mu tím usnadní cestu do ráje.“ (Muslim 2699)

Prorok (mír s ním) to dále vysvětlil na tomto příkladu: „Výtečnost učence oproti zbožnému uctíváči je jako výtečnost proroka v porovnání s tím nejnižším z lidí.“ (At-Tirmídhí 2685)

Z tohoto důvodu v islámu nikdy nedošlo ke konfliktu mezi náboženstvím a vědou, jak se to stalo v některých jiných náboženstvích. Muslimští učenci také nebyli kritizováni kvůli svým vědeckým názorům a vývodům, jak se dělo dobách temna u jiných náboženství. Islám byl naopak majákem vědy, jejím podporovatelem a advokátem, jak výuky, tak studia. Mešity se staly centry nejrůznějších věd i obecné vzdělanosti, pokud v nich bylo dobro pro lidstvo.

Není proto nijak překvapivé, že většina muslimských vědců začínala studiem Koránu a pochopením islámského náboženství a teprv poté se zaměřila na konkrétní vědní disciplínu.

Alláh povýšil postavení učence učícího lidi dobro natolik, že Prorok (mír s ním) řekl: „Všichni tvorové se modlí k Alláhovi a žádají ho o požehnání pro učence, který učí lidi dobro.“ (At-Tirmídhí 2685)

LAUNCHING

CURiOsITY

[CLICK HERE](#)

Většina muslimských vědců začala studiem Koránu, který je vybízel a povzbuzoval k hlubšímu studiu ostatních světských vědeckých disciplín.

Příklady významných muslimských učenců

- 1. Al-Chorezmí (780 – 850),** matematik a astronom, zakladatel algebry. Jeho knihy byly přeloženy do většiny světových jazyků a na základě latinského překladu od něho latina převzala výrazy jako al-džabr (algebra) a poziční soustavu s číslem nula.

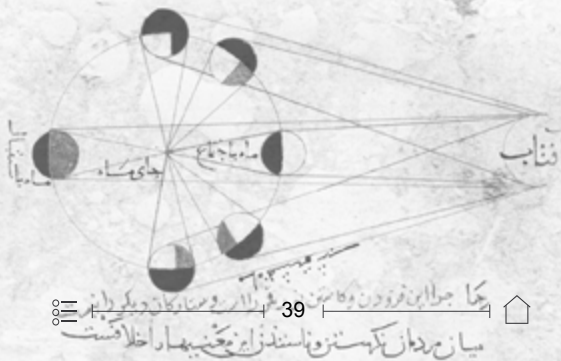

2. Ibn al-Hajjām (965 – 1040), matematik, fyzik a astronom. Pracoval při mešitě al-Azhar. Položil základy moderní optice a přišel s převratnými poznatky o světle, na jejichž základě funguje princip dírkové komory.

3. **Al-Birúní (973 – 1048)**, významný astronom. Jako první publikoval, že se Země otáčí kolem své osy (600 let před Galileem). Zmínil také zemskou gravitaci.

4. Az-Zahráwí (936 – 1013), lékař a chirurg. Zásadním způsobem přispěl ke vzniku moderní chirurgie a vynalezl stovky chirurgických nástrojů, které pak popsal ve svých spisech. Jeho knihy v překladech do mnoha jazyků byly po staletí hlavním zdrojem poznatků o tomto lékařském oboru.

5. Ibn Síná (980 – 1037), na Západě známý pod latinským jménem Avicenna. Významný lékař a filozof, který v popisu mnoha zdravotních problémů a jejich léčby předběhl dobu. Zdůrazňoval důležitost vědecké metody výzkumu. Jeho lékařská encyklopedie Medicínský kánon byla po více než 500 let, až do poloviny 17. století, základní lékařskou učebnicí na mnoha evropských univerzitách.

Bez ohledu na svůj věhlas léčil nemocné zdarma jako výraz vděčnosti Bohu za dar rozumu a vědění.

6. Ibn an-Nafis (1213 – 1288), učenec v oblasti islámského práva a právní vědy a zároveň jeden z nejvýznamnějších lékařů a fyziologů všech dob. Jako první objevil a podrobně popsal plicní oběh krve a formuloval mnoho lékařských zásad platných až dodnes.

Islám pro všechny oblasti života

Mnoho lidí může překvapit, že islám nejsou pouze náboženské obřady a obecné zásady chování, jak je tomu u mnoha jiných náboženství.

Islám není pouze naplněním duchovních potřeb, ke kterému dochází v mešitách modlitbami.

Neomezuje se také jen na názory, přesvědčení a filozofii svých následovníků.

Není ani pouze ekonomickým systémem.

Není pouhými principy a teoriemi pro budování společnosti a veřejného pořádku.

Není jen sbírkou etických zásad pro jednání s ostatními.

Islám je kompletní metodikou pro všechny oblasti života ve všech jeho dimenzích. Zahrnuje vše uvedené v předchozím odstavci a ještě mnohem více, zároveň však neomezuje lidskou svobodu vyjma ochrany před škodlivým, aby lidé mohli napřít své síly k tvořivosti, rozvoji a budování civilizace. Toto Alláh nazývá dobrodiním vůči Svým služebníkům, jak stojí v Koránu (viz 5:3).

Jeden nemuslim jednou posměšně řekl Salmánu al-Fárisímu (Prorokovu společníkovi): „Váš druh [tj. Prorok (mír s ním)] vás učí všechno, dokonce i jak močit a vyměšovat?“ Salmán mu odpověděl: „Ano, učil nás o tom.“ A potom mu vysvětlil islámský způsob v této oblasti (Muslim 262).

Islám je kompletní metodikou pro všechny oblasti života ve všech jeho dimenzích.

Tento a onen svět

Staří Egypťané své mrtvé mumifikovali a do hrobu s nimi ukládali také vzácné předměty, protože věřili, že je budou potřebovat v posmrtném životě.

Naopak někteří Tibeťané své mrtvé řezali na kusy a nechávali je na vyvýšených místech jako potravu pro dravé ptáky. Hinduisté dodnes své mrtvé spalují, protože je to podle jejich přesvědčení jediný způsob, jak zachránit jejich duše.

Toto je jen pár příkladů rozličných pohřebních rituálů, jakými se v různých časech a na různých místech pozůstalí loučili se svými zemřelými. Vycházely z jejich náboženství a víry ohledně toho, co následuje po smrti. Zde vyvstává několik otázek, na které bychom se měli snažit nalézt pravdivé odpovědi: Existuje posmrtný život? Pokud ano, jaká je jeho podstata? Co v něm budeme potřebovat?

Smrt je jediná jistota, na které se všichni shodneme, že nevyhnutelně postihne každého bez výjimky, ať už věříme v posmrtný život, nebo se držíme pouze toho, co můžeme poznat smyslovým vnímáním, ať jsme na tento osudový okamžik připraveni, nebo se na něj snažíme zapomenout a nemyslet a podobné myšlenky vytěšňovat náročným pracovním programem a zábavou.

Když člověk na chvíli spočine o samotě, vynořuje se mu vtíravá otázka: Je toto úplný konec a dál nic? Je naše existence jen náhoda beze smyslu?

Tato otázka se stále vrací. Korán ji zmiňuje v různých kapitolách a zpravuje nás o lítosti a zármutku mnoha lidí v den zmrtevýchvstání, že si na hledání odpovědi na tuto otázku za svého pozemského života neudělali čas a že se na okamžik smrti nepřipravili.

Smrt je jediná jistota, na které se všichni shodneme, že nevyhnutelně postihne každého bez výjimky, ať už věříme v posmrtný život, nebo se držíme pouze toho, co můžeme poznat smyslovým vnímáním.

Jeden z těchto lidí zvolá: „Kéž bych měl na život budoucí něco předem připraveno!“ (89:23). A další z nich: „Ach, kéž bych jen prachem byl!“ (78:40).

Všichni stoupeni zjevených náboženství (muslimové, křesťané a židé) věří v posmrtný život, ve kterém lidé dostanou odměnu či trest. Je to proto, že poselství přinesené všemi proroky a posly je totožné a také že bez budoucího života, ve němž se každá lidská bytost bude zpovídat ze svých skutků a bude za ně odměněna či potrestána, by život, náboženství a morálka nedávaly smysl.

Všichni stoupeni zjevených náboženství (muslimové, křesťané a židé) věří v posmrtný život, ve kterém lidé dostanou odměnu či trest.

Mnoho lidí se stále domnívá, že náboženství a uctívání Boha je neslučitelné s usilováním o materiální bohatství, se zábavou a pokrokem, protože skutky jsou buď pro účely světského života anebo pro onen svět, ale není možné tyto dva účely spojit, stejně jako nelze sloučit noc a den.

Takoví lidé nevycházejí z údivu a nemohou uvěřit, že v islámu takováto hranice např. mezi uctíváním a zábavou nebo mezi uctíváním a nabýváním majetku neexistuje.

Prorok (mír s ním) nám sdělil, že pokud člověk koná správné s dobrým úmyslem, bez ohledu na oblast života, zajisté bude za takový skutek na onom světě odměněn, a to i za tak zdánlivě bezvýznamné skutky jako je odstranění trnů z cesty či vložení sousta do úst manželky (al-Bucháří 56).

Prorok Muhammad (mír s ním) své společníky poučil, že cesty k dobrým skutkům jsou četné a nevyčerpatelné. Udivilo je, když jim řekl: „Dokonce i když někdo z vás uspokojí sexuální touhu se svou manželkou, bude za to odměněn.“ Společníci se otázali: „Jak je to možné?“ Prorok (mír s ním) jim odpověděl: „Souhlasíte, že kdyby svou touhu uspokojil zapovězeným způsobem, dopustil by se hříchu?“ Oni přisvědčili.

Korán zdůrazňuje rovnováhu a harmonii mezi životem na tomto a na onom světě, protože v něm jsou lidé nabádáni k uctívání pro onen svět ale zároveň i k usilování o Boží dary na tomto světě.

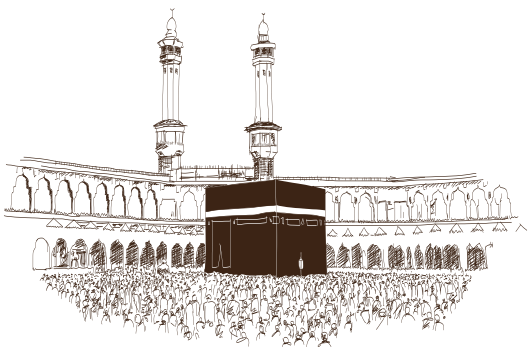
Na to Prorok (mír s ním) řekl: „Tedy když ji uspokojí povoleným způsobem, bude za to odměněn.“ (Muslim 1006)

Kdo se seznámí s islámem, okamžitě spatří rovnováhu a harmonii mezi životem na tomto a na onom světě, jak ji ukazuje Korán, protože v něm jsou lidé nabádáni k uctívání pro onen svět ale zároveň i k usilování o Boží dary na tomto světě (viz 62:9-10). Kdokoliv vykoná světský čin kvůli Bohu (např. pracuje, aby zabezpečil svoji rodinu, protože mu to Alláh přikázal), bude za něj odměněn také na onom světě. Muslimové mají přikázáno uctívat Alláha také tím, že budou poctivě pracovat k zabezpečení a vzdělávání svých dětí, budou pečovat o své zdraví a životní prostředí a rozvíjet své společenství, stejně jako mají přikázáno uctívat Alláha modlitbami, půstem a almužnou.

V tomto tkví jedno z tajemství vnitřního klidu a míru, jež muslim pocítí, když dosáhne souladu mezi svým pozemským i budoucím posmrtným životem a mezi užíváním života a uctíváním Boha. Není tu tedy žádný rozpor, jen jediná struktura, jejíž části se vzájemně podpírají a posilují.

Korán uvádí jakési motto muslima, v němž se pojí filozofie islámu s výše uvedeným přístupem ke konání skutků: „Věru modlitba má, obřady mé, život můj i smrt má náleží Bohu, Pánu lidstva veškerého, jenž společníka nemá žádného.

A toto mi bylo nařízeno a já první jsem z těch, kdož do vůle Jeho se odevzdali.“ (6:162-3).

Náboženství vzájemné komunikace a spolupráce

Když muslimský diplomat, náboženský učenec a cestovatel Ahmad ibn Fadlán jako člen chalífova poselstva vykonal cestu do Volžského Bulharska, s velkým zájmem sledoval lidi a jejich zvyky. Vyjel z Baghdádu, tehdejšího střediska učenosti a civilizace, a do cíle dorazil roku 921. Jeho částečně zachované zápisky přinášejí jedinečný popis prostředí a etnik, mezi jinými také Vikingů. Jako muslim byl velmi otevřený jiným kulturám a jeho pozorování národů tolik odlišných od jeho vlastní kultury vděčíme za nesmírně cenný historický dokument.

Jeho příběhem se také inspiroval americký spisovatel Michael Crichton ve svém románu Pojídači mrtvých.

Islám vyzývá ke spolupráci mezi lidmi při budování civilizace a nápravě společnosti. Také vyzývá ke komunikaci s ostatními lidmi tím nejlepším možným způsobem a na nejvyšší úrovni etiky, bez ohledu na odlišnosti v kultuře a náboženství. Varuje, že uzavírání se před světem a vyhýbání se lidem není islámský způsob. V souladu s touto zásadou Prorok (mír s ním) považoval za lepšího člověka, který se pohybuje mezi lidmi a je od nich vystaven újmě a problémům, než takového, který se lidí straní a vyhýbá se jim (Ibn Mádža 4032).

Jediný Stvořitel, jediné božstvo (Jediný hoden uctívání)

Podle

Podle islámu pouhá teoretická víra nestačí, aby se člověk stal věřícím, protože pokud Pán a Stvořitel je jeden (tedy věříme, že stvořitel tohoto vesmíru je pouze jeden), potom Bůh, kterého lidé uctívají, musí být také jen jeden (tj. lidé by měli věnovat veškeré své skutky uctívání pouze Jemu, aniž by k Němu přidružovali jakékoli společníky).

Arabský výraz Alláh obsahuje tři významy:

- Ten, jenž je hoden uctívání, k němuž lidé směřují své upřímné modlitby a půst a k němuž obracejí svá srdce při veškerém uctívání.
- Ten, kdo je mocný ve Své podstatě, přívlastcích a slávě, jehož velkolepost natolik přesahuje lidskou mysl, že ji není schopna pojmout a pochopit.
- Ten, k němuž se upínají srdce a přiklánějí duše a nacházejí útěchu v Jeho vzpomínání a radost v Jeho blízkosti a uctívání.

Korán říká, že pojetí Boha (Alláha) je třeba napravit a očistit od všech lidmi vymyšlených pokřivení a lží snižujících Alláhovu vznešenost a velkolepost.

Alláh, jak potvrzuje Korán, je stvořitelem vesmíru a všech jeho zákonů a vše, co se v něm děje, ať je to sebenepatrnější, stvořil On a děje se to podle Jeho vůle, rozkazu a vědomí. Žádná samice z Jeho stvoření nepočne a neporodí bez Jeho vědomí a vůle. Dešťová kapka nepadne a žádná změna za noci či za dne, zjevná či skrytá kdekoliv ve vesmíru, nenastane bez Alláhova vědomí, moci a milosrdenství (viz např. 41:47 a 6:59).

Alláhovi náleží ty nejlepší, nejdokonalejší a nejkrásnější přívlastky. Je nejsilnější a nikdy není přemožen. Je nejmilosrdnější a Jeho milosrdenství zahrnuje vše. Je nejmocnější bez jakýchkoli slabostí.

Když někteří lidé tvrdili, že Alláh stvořil nebesa a zemi v šesti dnech a sedmý den odpočíval, Korán taková tvrzení vyvrátil těmito slovy:

{Stvořili jsme nebesa a zemi a to, co je mezi nimi, v šesti dnech, aniž se nás dotkla únava.}
(50:38)

Vysvětluje, že podobná tvrzení mohou člověka napadnout tehdy, když přirovnává Alláha k tomu, co rozumem zná o ostatních tvorech, avšak On je velebeným Stvořitelem a vše mimo Něj je stvořením. Jak by se tedy stvořené mohlo srovnávat se Stvořitelem? {A není nic, co by podobné Mu bylo a On slyšící je i jasnozřivý.} (42:11)

On, sláva Jemu, je spravedlivým vládcem, který nikomu neukřivdí, i kdyby se jednalo o zrnko prachu. Co vidíme v životě kolem sebe, ukazuje na Jeho moudrost a dobro. Stejně jako malé děti nedokážou pochopit některé kroky svých rodičů, protože mezi jejich rozumovými schopnosti je ohromný nepoměr, tak podobně lidská mysl může být příliš omezená na to, aby dokázala pochopit Alláhovu moudrost ohledně Jeho stvoření.

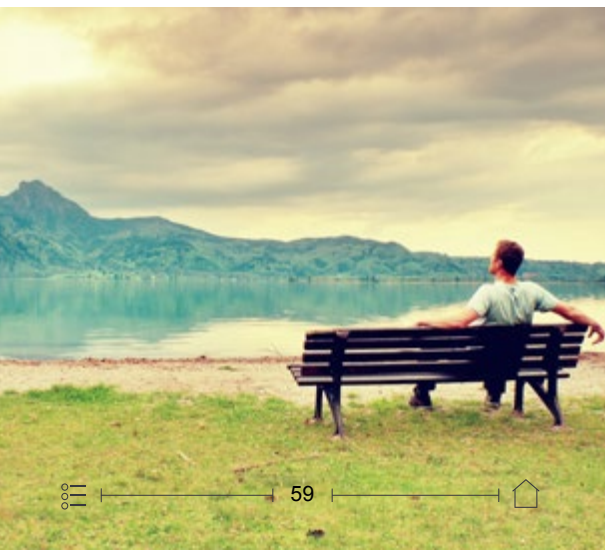
Nejdůležitější a nejjasnější záležitost v islámu je povinnost člověka směřovat veškeré své skutky uctívání k Alláhovi, aniž by k němu byli přidružováni jakýkoli společníci v uctívání. Toto je podle Koránu shodné jádro poselství, jež přinesli všichni proroci a poslové.

Podle islámu pouhá teoretická víra nestačí, aby se člověk stal věřícím, protože pokud Pán a Stvořitel je jeden (tedy věříme, že stvořitel tohoto vesmíru je pouze jeden), potom Bůh, kterého lidé uctívají, musí být také jen jeden (tj. lidé by měli věnovat veškeré své skutky uctívání pouze Jemu, aniž by k Němu přidružovali jakékoli společníky). Neměli bychom věnovat žádné své uctívání či modlitby nikomu jinému než Alláhovi, neboť veškeré uctívání náleží pouze Jemu, bez jakýchkoli prostředníků či přímělců, protože Stvořitel nemá ničeho takového zapotřebí.

Není ve schopnostech světského vládce či prezidenta znát situaci všech lidí a vědět, kdo z nich je potřebný, jinak než prostřednictvím aparátu úředníků a spolupracovníků. Žádným jiným způsobem by jim nemohl pomoci. Avšak Alláh zná vše zjevné i skryté, je nejmocnější, vládce a všemocný, celý vesmír je v Jeho rukou a podléhá Jeho řízení a rozkazu. Když si Alláh něco přeje, řekne pouze „budiž“ a ono to je. Proč tedy někteří lidé směřují své uctívání a modlitby někomu jinému než Jemu?

Korán říká, že klidu v srdci nelze dosáhnout jinak než obracením se se svými potřebami na Boha. Alláh je všemocný a miluje Své služebníky, prokazuje jim laskavost a je jim stále nablízku. Přijímá prosebné modlitby Svých služebníků a odměňuje je podle toho, nakolik se k Němu obracejí pokorně (viz např. 27:62-3).

Proto je jednou z nejdůležitějších a nejjasnějších záležitostí v islámu povinnost člověka směřovat veškeré své skutky uctívání k Alláhovi, aniž by k němu byli přidružováni jakýkoli společníci v uctívání (viz 16:36). Toto je podle Koránu shodné jádro poselství, jež přinesli všichni proroci a poslové. Neexistuje žádný prorok, anděl, ani sebezbožnější člověk, který by si zasloužil nějaké uctívání na základě odůvodnění, že je prostředníkem mezi Alláhem a Jeho stvořením. Všichni vyjma Jeho jsou Jeho stvořením a Jeho služebníky a Alláh je Svým služebníkům nablízku, slyší je a odpovídá na jejich prosebné modlitby, pokud Ho uctívají upřímně.

Každý, kdo veškeré své uctívání a prosebné modlitby věnuje Alláhovi, bude bezpochyby žít ve stavu vnitřního míru a štěstí a bude dalece vzdálen od vnitřních zmatků, protože je přesvědčen, že Pán je jeden, Stvořitel je jeden a Bůh, k němuž se modlí, je pouze jeden, takže se obrací jen na Něho a veškeré své uctívání směřuje jen k Němu.

A toto je také význam krátké, avšak závažné a často přednášené súry z Koránu, súry č. 112 Upřímnost víry.

Korán zdůrazňuje, že vše, co se ve vesmíru děje, ať je to sebenepatrnější, se děje podle Alláhovy vůle, rozkazu a vědomí, dokonce i dešťové kapky a list padající ze stromu.

LAUNCHING

CURIOSITY

CLICK HERE

Súra 112 al-Ichlás (Upřímnost víry)

V ní Alláh proroku Muhammadovi (mír s ním) říká, aby jasně vyhlásil odpověď na otázku „Kdo je Alláh?“ těmito slovy:

{Rci: „On Bůh je jedinečný, Bůh sám o sobě věčný. Neploдил a nebyl zplozen a není nikoho, kdo je mu roven.“}

- To znamená, že Alláh je jediný a nemá žádné společníky.
- K Němu se všechny bytosti utíkají pro naplnění svých potřeb a přání.
- Je povznesen nad to, aby měl dítě, protože On je první a před ním nebylo nic.
- Jemu není nikdo roven, ani se Mu nepodobá v Jeho podstatě či přívlastcích, protože On je stvořitelem a vše ostatní je pouze stvořením.

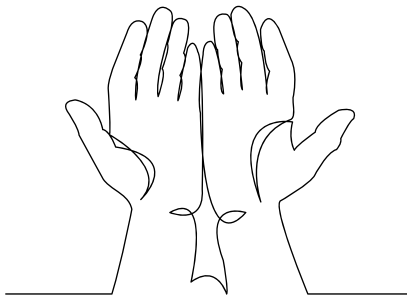
Přírodní zákon a Boží zákon

Alláh stvořil tento vesmír a vše v něm, od buněk našeho těla a všeho ještě menšího až po nejbzdálenější galaxie, v naprosto přesné dokonalosti a v tak úžasném řádu, že by bez něj život nemohl existovat. Fyzikové potvrzují, že jakékoliv byť sebemenší narušení tohoto systému by mohlo vést k rozvratu a zániku.

Muslim věří, že Stvořitel, který vytvořil tento dokonalý systém s takovou přesností, také ví, jaká pravidla uspořádání života jsou pro Jeho stvoření nejvhodnější. A že náboženství, které určil, je pro lidstvo jediným prospěšným systémem a jeho prostřednictvím bude lidstvo ušetřeno tyranie jedněch lidí vůči druhým. Alláh v Koránu objasnil, že Ten, kdo stvořil vesmír, také nejlépe ví, co je vhodné pro lidi:

{Což nezná On ty, které stvořil, On, jenž prozíravý je a dobře zpravený?} (67:14)

V islámu neexistuje žádná hierarchie

V mnoha jiných náboženstvích můžeme vidět, že někteří jedinci jsou nábožensky upřednostňováni před ostatními a uctívání věřících a jejich víra se spojuje s přijetím a poslušností vůči těmto lidem, kteří jsou v takových náboženstvích považováni za prostředníky mezi lidmi a Bohem a mají podle nich moc odpouštět hříchy a znát nepoznatelné. Tato náboženství také někdy tvrdí, že jakákoliv neposlušnost vůči těmto lidem je hlavním důvodem neštěstí postihujícího lidi.

V islámu oproti tomu neexistuje žádná funkce „kněze“ či „svatých“, protože islám uctil člověka, zvýšil jeho postavení a osvobodil ho od vší duchovní nadvlády, která by se chtěla stavět do pozice prostředníka mezi ním a Alláhem. Podle islámu tedy prosperita lidstva, jeho pokání či skutky uctívání nezávisí na žádném člověku, byť sebezbožnějším.

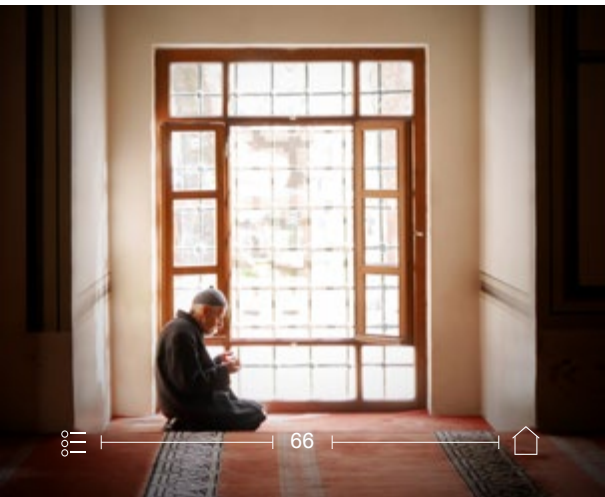

Islám uctil člověka, zvýšil jeho postavení a osvobodil ho od vší duchovní nadvlády, která by se chtěla stavět do pozice prostředníka mezi ním a Alláhem. Podle islámu tedy prosperita lidstva, jeho pokání či skutky uctívání nezávisí na žádném člověku, byť sebezbožnějším.

Islám člověka osvobodil také od intelektuální nadvlády, která si pro sebe uzurpuje výhradní monopol na znalost náboženství. Podle Koránu tedy znalost náboženství a pochopení Koránu je nejen právem všech lidí, ale dokonce i povinností, protože každý muslim je vyzýván k učení se Koránu, k jeho pochopení, rozjímání nad jeho významem a k praktickému uplatňování jeho učení (viz 38:29).

Víra a skutky uctívání jsou mezi člověkem a Bohem a nikdo v tom nemůže být prostředníkem. Alláh je Svým služebníkům nablízku, slyší jejich prosebné modlitby a vyslyšuje je, vidí jejich skutky uctívání a modlitby a odměňuje je za ně. Žádná z lidských bytostí nemůže mít právo vydávat odpuštění či přijímat pokání. Kdykoliv se věřící upřímně kaje, Alláh mu odpustí, neboť Alláh je všem nablízku, kdykoliv se na Něho obracejí a vzývají Ho, jak říká v Koránu:

{Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko a že odpovím na prosbu prosícího, když mne poprosí. Nechť však na výzvu Mou odpoví a nechť ve Mne věří – snad půjdou cestou správnou!} (2:186)

Korán říká, že Alláh je nám všem nablízku, kdykoliv se k němu obrátíme a vzýváme ho.

Je nějaký specifický rituál pro přijetí islámu ?

Když se někdo rozhodne přijmout islám, nejsou pro to žádné složité rituály, není třeba být na žádném daném místě, ani v přítomnosti nějaké konkrétní osoby. Postačuje, když vysloví vyznání víry s plným pochopením jeho významu a s vírou v něj a bude se jím ve svém životě řídit. Toto vyznání víry zní:

Ašhadu an lá iláha ill-Alláh (Vyznávám, že není božstva kromě Alláha)

Toto znamená, že muslim bude uctívat pouze Alláha a nebude k Němu v uctívání nikoho a nic přidružovat.

Wa ašhadu anna Muhammadan rasúl-Alláh (a vyznávám, že Muhammad je Alláhovým poslem)

Toto znamená, že přijímá Muhammada (mír s ním) za posla celému lidstvu, takže se bude řídit jeho pokyny a vyhýbat se tomu, co on zapověděl. V uctívání Alláha se bude řídit jím danými pokyny a příkladem.

Kdo jsou to proroci a poslové?

Alláh

Alláh stvořil lidi proto, aby Ho uctívali. Poslal k nim proroky a posly, aby je učili Alláhovým příkázáním a připomínali jim Jeho náboženství. Jejich úkolem je obnovovat náboženství a zlepšovat život na tomto světě. Slouží jako následováníhodný příklad pro svůj lid, bojují proti zkaženosti a vyzývají lidi ke správné cestě. Byli posláni, aby lidé v soudný den neměli žádnou výmluvu, že v pozemském životě nevěřili v Alláha. Kdo jsou tedy tito proroci a poslové?

Lidská podstata proroků a poslů

Korán v mnoha verších potvrzuje, že všichni proroci a poslové byli lidé, jimž se dostalo zjevení a poselství od Alláha. Přestože proroci jsou lidé stejně jako my, mají vyšší postavení díky své příkladné morálce a poctě, že si je Alláh zvolil k předávání Svého poselství a náboženství lidstvu, jak je uvedeno v Koránu: {„Já pouze smrtelník jsem jako vy a bylo mi vnuknuto, že božstvem vaším je Bůh jediný.“} (18:110).

Všichni proroci a poslové jsou tedy lidé, narodili se stejně jako ostatní lidé, zemřeli jako ostatní lidé a postihovaly je nemoci stejně jako ostatní lidi. Nelišili se od jiných lidí ani tělesnou konstitucí, ani ve svých potřebách.

Nemají v sobě nic božského, protože božství náleží pouze Alláhovi. Jsou to však lidé, jimž se dostalo zjevení. To znamená, že k nim přišel Alláhův rozkaz prostřednictvím andělů či jiným způsobem.

Dřívější národy se nad zjevením podívovaly, avšak Alláh jejich postoj odmítl a vysvětlil, že pro údiv není žádný důvod. Je to způsob, jak Jeho stvoření zprostředkovávat vedení a učit ho Jeho náboženství (viz 10:2).

Umírněnost postavení proroků a poslů

Alláh si zvolil pro předávání Svého poselství ty nejlepší ze stvoření. Tito lidé jsou vysoce ctění, čestní a zbožní. Korán mluví o všech prorocích a poslech jako o správně vedených, konatelích dobra, spravedlivých a vyvolených nad všechno ostatní stvoření (6:84).

Pokud se někdo z nich dopustí chyby, Alláh ho na to upozorní, aby se mohl kát a napříště se toho vyvarovat. Tyto chyby nejsou nikdy úmyslné.

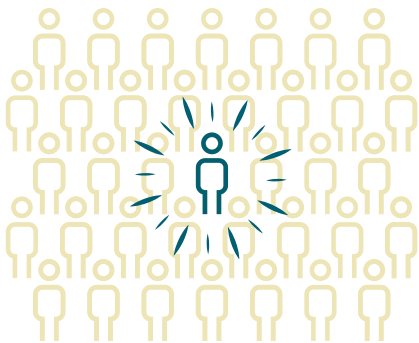
Korán proroky popisuje velmi podrobně. Jsou daleko od krajností a předpojatosti. Jsou imunní vůči velkým hříchům, avšak nejsou to bohové, ani děti bohů. Nemají žádné božské vlastnosti.

V Koránu to bylo jednoznačně objasněno v rozhovoru ze dne zmrtvýchvstání, kdy Alláhův prorok Ježíš (mír s ním) odmítne uctívání lidí:

{A hle, pravil Bůh: „Ježíši, synu Mariin, zdaž jsi to byl ty, kdo řekl lidem ‚Vezměte si mne a matku mou jako dvě božstva vedle Boha?‘“ I odpověděl: „Sláva Tobě! Nebylo na mne, abych říkal něco, k čemu jsem neměl právo! Kdybych to byl býval řekl, byl bys to dobře věděl, neboť Ty znáš, co je v duši mé, zatímco já neznám, co je v Tvé duši, vždyť Ty jediný znáš nepoznatelné. Neříkal jsem jim, leda to, cos mi nařídil, to jest: Uctívejte Boha, Pána mého i Pána vašeho! A byl jsem svědkem o nich, dokud jsem žil mezi nimi. A když jsi mne povolal k Sobě, byls to Ty, kdo byl nad nimi dozorcem – a Tys svědkem věcí všech.} (5:116-117).

Korán v mnoha verších potvrzuje, že všichni proroci a poslové byli lidé, jimž se dostalo zjevení a poselství od Alláha.

Kdo četl Korán, ví, že mnohé jeho kapitoly se jmenují po prorocích, např. po Abrahamovi a Josefovi a jedna kapitola je pojmenována též po panně Marii, Ježíšově matce.

Pozice islámu ohledně proroků

Někteří lidé se domnívají, že Korán pouze vypráví příběhy ze života proroka Muhammada (mír s ním) a informuje pouze o něm. Jsou pak velmi překvapeni, když se dozví, že Korán zmiňuje Ježíšovo jméno více než 25 krát, velebí ho a očišťuje ho od nepravdivých nařčení. Jméno Mojžíše (mír s ním) zmiňuje 136 krát, zatímco jméno Muhammada (mír s ním), jemuž byl Korán zjeven, v něm figuruje pouze 5 krát.

V době, kdy mnozí vyznavači jiných náboženství uznávají pouze své vlastní proroky a k prorokům jiných náboženství chovají nepřátelství, se v Koránu v mnoha verších dočteme, že se člověk nemůže stát muslimem, dokud neuvěří ve všechny proroky. A pokud ve kteréhokoliv z nich nevěří, pochybuje o pravdivosti jeho poselství, či ho obviňuje ze lži, stojí tím mimo islám.

Korán potvrzuje, že prorok Muhammad (mír s ním) spolu s věřícími všichni uvěřili v to, co přichází od Alláha. Uvěřili tedy v Alláha, v anděly a v proroky a nečiní mezi nimi žádné rozdíly (2:258).

Korán zmiňuje Ježíšovo jméno více než 25 krát, velebí ho a očišťuje ho od nepravdivých nařčení. Jméno Mojžíše (mír s ním) zmiňuje 136 krát, zatímco jméno Muhammada (mír s ním), jemuž byl Korán zjeven, v něm figuruje pouze 5 krát.

Pozice islámu ohledně Ježíše (mír s ním)

Ježíš

Ježíš (mír s ním) je považován za jednu z nejdůležitějších postav celých lidských dějin a řadí se mezi nejvýznamnější reformátory, kteří přinesli dobro lidstvu. Postoje lidí k němu se různí, někteří ho zbožšťují (považují ho za boha), nebo ho mají za Božího syna, zatímco jiní k němu chovají nepřátelství, připisují mu špatné vlastnosti a nespravedlivě ho obviňují. Jaký postoj k němu tedy zastává islám?

1 Ježíš patří mezi největší proroky

Korán potvrzuje, že Ježíš (mír s ním) náleží mezi největší proroky a že jeho matka, zbožná, ctnostná a pravdomluvná žena plně oddaná Bohu, Ježíše (mír s ním) počala bez otce z Alláhovy moci jako panna. Alláh Ježíše stvořil zázračně, stejně jako stvořil Adama bez otce a matky, jak je uvedeno v Koránu. Ježíš je trvalým zázrakem. Do Alláhovy moci patří, že když řekne „Budiž“, stane se to.

{A podobá se Ježíš před Bohem Adamovi: On stvořil jej z prachu a potom mu řekl „Budiž!“ a on byl!} (3:59)

2 Muslim věří v jeho zázraky

Muslimové rovněž věří v zázraky, které Ježíš z Alláhova dovolení konal, např. vyléčení malomocných, oživení mrtvých a sdělování lidem, co jedí a skladují ve svých domech. Toto vše se dělo z Alláhova dovolení a Alláh to učinil důkazem Ježíšova proroctví.

3 Bylo mu zjeveno Alláhovo svaté písmo, Evangelium (Bible)

Korán zdůrazňuje, že mu Alláh zjevil jednu z nejvýznamnějších knih, Evangelium, jako vedení pro lidi, milosrdenství a světlo. Evangelium nebylo psanou knihou, bylo pouze ústním poselstvím. Proto když Alláh Ježíše zachránil a živého ho pozvedl do nebe, odešlo spolu s ním také pravé Evangelium.

4 Je člověkem, nikoliv Bohem

Islám zdůrazňuje, že Ježíš (mír s ním) je lidskou bytostí z Adamova potomstva. Alláh si ho vyvolil, poslal ho k Izraelitům a jeho prostřednictvím konal mnohé zázraky. Ježíš sám však nemá žádné božské vlastnosti, jak Alláh říká v Koránu:

{On není leč služebníkem Naším, jemuž jsme přízeň svou uštědřili, a příkladem pro dítku Izraele jsme jej učinili.} (43:59)

5 Nebyl ukřižován, ale živý vyzvednut do nebe

Ježíš podle islámu nebyl ukřižován a zabit, ale Alláh ho živého vyzvedl do nebe. Když ho jeho nepřátelé chtěli zabít, Alláh vtiskl jeho podobu někomu jinému, takže se stal podobným Ježíšovi. Tohoto druhého člověka zajali a ukřižovali a domnívali se, že to byl Ježíš (mír s ním). Ježíš přitom zůstal naživu a byl vyzvednut do nebe, jak stojí v Koránu (viz 4:157-8).

Genealogie proroků

Alláhových proroků bylo velmi mnoho (mír s nimi všemi) a níže uvedení jsou jen nejznámější z nich.

Adam:

Otec všeho lidstva. Alláh ho stvořil z hlíny a přikázal andělům, aby se mu poklonili. Adam byl vyhnán z ráje na zem.

Noe (Núh):

Vyzýval svůj lid k Božímu náboženství, avšak oni nedbali. Byli zničeni potopou a on spolu s věřícími ze svého lidu byli zachráněni v arše.

Abraham (Ibrahím):

Patriarcha proroků a jeden z nejvýznamnějších, kdo vyzýval k Boží jednosti (monoteismu). Jako první postavil svatou Ka'bu, v jejímž směru se muslimové modlí.

Ismael:

Syn Abrahamův. Svému otci pomáhal při stavbě Ka'by.

Izák (Isháq):

Syn Abrahamův. Narodil se poté, co andělé přinesli dobrou zprávu jeho otci Abrahamovi.

Jakub (Ja'qúb):

Syn Izákův, nazývaný též Izrael. Od něho a jeho synů pocházejí Izraelité.

Josef (Júsuf):

Syn Jakubův. Čelil mnoha zkouškám a nesnázím, nakonec dosáhl velké moci v Egyptě.

Mojžíš (Músá):

Jeden z největších proroků, které Alláh poslal k Izraelitům. Byla mu zjevena Tóra. Alláh ho podpořil mnoha zázraky a divy, avšak egyptský faraón ho odmítal uznat. Faraón byl utopen v moři, zatímco Mojžíš a jeho lid byli zachráněni.

David (Dawúd):

Prorok, který svému lidu vládl jakožto král.

Šalomoun (Sulajmán):

Syn Davidův. Alláh mu dal velké království a podrobil mu mnohé ze Svého stvoření.

Zachariáš (Zakarijá’):

Jeden z Alláhových proroků z Izraelitů. Byl poručníkem Marie, matky Ježíšovy (mír s nimi), a byl zodpovědný za její výchovu a vzdělání. Byl obdařen synem Jahjá (Jan Křtitel) navzdory svému vysokému věku a manželčině neplodnosti.

Ježíš (Ísá):

Jeden z největších proroků. Alláh ho stvořil pouze z matky bez otce. Poslal ho k Izraelitům, dal mu Evangelium a podpořil ho mnoha zázraky.

Muhammad:

Pečeť proroků. Byl poslán k celému lidstvu a potvrdil všechny proroky, kteří přišli před ním. Alláh mu zjevil Korán, věčný zázrak.

**Kdo je prorok
islámu?**

Iméno

Jméno proroka islámu je Muhammad.

Dnes patří mezi nejrozšířenější jména na světě. Jeho význam je "chválený lidmi pro svou etiku a dobré skutky".

Kdo byl tedy Muhammad?

Jeho celé jméno zní:

Muhammad bin AbdAlláh bin Abdul-Muttalib bin Hášim al-Qurajší (570-632).

Všichni muslimové věří, že:

Muhammad (mír s ním) je Alláhův prorok poslaný k celému lidstvu.

Alláh poslal Muhammada (mír s ním) ke všem lidem, všech národů a etnik, a učinil jeho následování povinností pro všechny lidi. Korán říká:

{Rci: „Lidé, já věru jsem poslem Božím k vám všem vyslaným od toho, jemuž náleží království na nebesích i na zemi. Není božstva kromě Něho a On je ten, jenž život i smrt dává. Věřte tedy v Boha a posla Jeho, proroka neučeného, jenž věří v Boha a Jeho slova, a následujte jej – snad se octnete na cestě správné!“} (7:158).

Alláh mu zjevil Korán.

Alláh Muhammadovi (mír s ním) zjevil konečné a nejvýznamnější ze Svých písem, Korán, v němž není žádná faleš.

Je pečetí proroků a poslů.

Alláh poslal Muhammada (mír s ním) jako pečeť všech proroků. Po něm již nepřijde žádný další prorok, jak říká Korán:

{... ale je poslem Božím a pečetí proroků.}
(33:40).

Stručný životopis proroka islámu Muhammada (mír s ním)

1. Narození

Narodil se v Mekce na západě Arabského poloostrova roku 570. Jeho otec zemřel ještě před jeho narozením a o matku přišel v raném věku. Vyrůstal u svého děda Abdul-Muttaliba a později u svého strýce Abú Táliba.

2. Jeho život

Žil v kmeni Kurajšovců po čtyřicet let před začátkem prorocství (570-609) a byl znám pro svůj příkladně dobrý charakter, čestnost a důvěryhodnost. Lidé mu přezdívali „pravdomluvný“ a „důvěryhodný“. Pásl ovce a později se věnoval obchodu.

Byl monoteistou už před islámem, uctíval Alláha podle náboženství Abrahama a odmítal uctívání modelů a pohanské praktiky. Byl neučení, neuměl číst ani psát.

3. Jeho úkol

Když Muhammad (mír s ním) dosáhl věku čtyřiceti let, zatímco se věnoval rozjímání a uctívání v jeskyni Hirá' na hoře Núr poblíž Mekky, přišlo mu zjevení od Alláha. Tím počalo zjevování Koránu a jako první mu byla zjevena tato Alláhova slova: {Přednášej (čti) ve jménu Pána svého, který stvořil.} (96:1). Tímto byla jeho mise ohlášena od samého počátku jako nová éra vědění, čtení, světla a vedení pro lidi. Zjevování Koránu pokračovalo po následujících dvacet tři let.

4. Počátek jeho mise

Alláhův prorok začal vyzýval k Alláhovu náboženství nejdřív po tři roky v tajnosti, potom po dalších deset let v Mekce vyzýval veřejně a otevřeně. Mnozí jeho následovníci patřili ke slabým a chudým, což je profil následovníků všech proroků a poslů. Od Kurajšovců Alláhův prorok a věřící čelili nejrůznějšímu útlaku a nespravedlnosti. Prorok mluvil o islámu s kmeny, které přicházely do Mekky vykonat pouť. Uvěřili v něj lidé z Medíny, kam poté muslimové začali postupně přesídlovat.

5. Přesídlení

Roku 622 přesídlil do Medíny, která se tehdy jmenovala Jathrib. Bylo mu v té době padesát tři let a přesídlil tam poté, co mu Kurajšovci usilovali o život. Žil tam deset let, během nichž zval lidi k islámu, kázal modlitbu, dobré chování a všechny ostatní islámské principy.

6. Šíření islámu

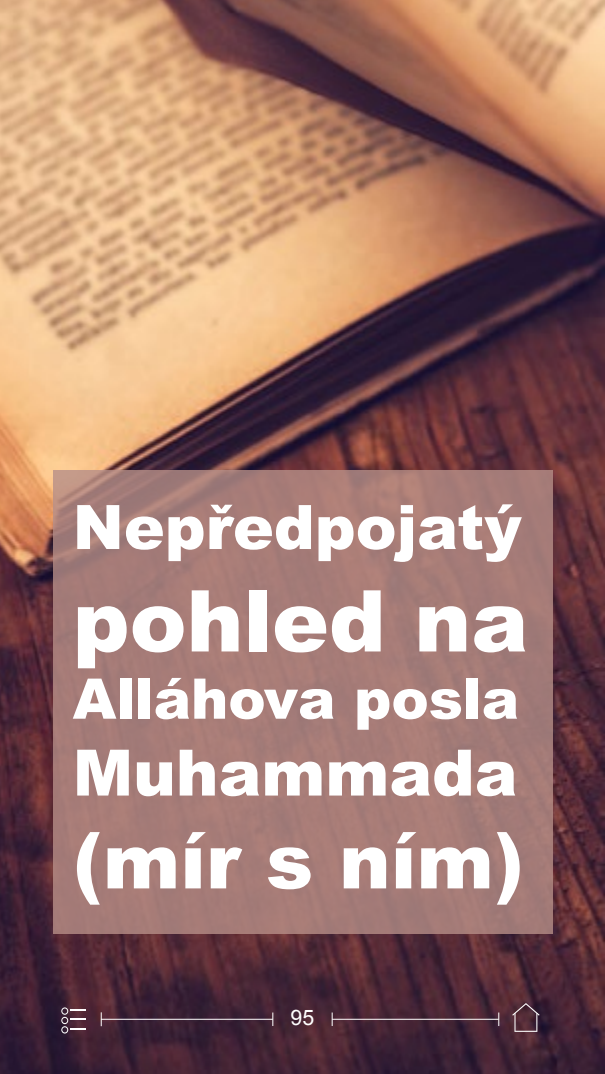
Alláhův posel po svém přesídlení do Medíny (622-632) položil základy islámské civilizace a založil jádro muslimské obce. Zrušil kmenovou řevnivost a šířil vědění. Založil novou společnost na základě spravedlnosti, čestnosti, bratrství, vzájemné spolupráce a zákonnosti. Některé kmeny se snažily islám zničit a to vedlo k mnoha válečným výpravám a bitvám, avšak Alláh dal vítězství Svému náboženství a Svému prorokovi. Poté islám přijala většina Arabů. Mekka a mnoho dalších měst a kmenů na Arabském poloostrově přijaly islám ze svého rozhodnutí a z přesvědčení o pravdivosti tohoto náboženství.

7. Jeho smrt

V islámském měsíci safaru roku 11 po vystěhování, když bylo náboženství dovršeno a Alláhova přízeň lidstvu naplněna, Proroka (mír s ním) postihla horečka. Nakonec zemřel v průběhu dne v pondělí v islámském měsíci rabí' al-awwal roku 11, což odpovídá 6. 8. 632, ve věku šedesáti tří let. Byl pohřben v domě své manželky 'Áiši vedle Prorokovy mešity.

An open book with Arabic text is shown from a high angle, resting on a dark wooden surface. The pages are yellowed with age, and the text is in a traditional script. The book is slightly open, showing the gutter. A semi-transparent grey rectangle is overlaid on the lower half of the image, containing white text.

**Nepředpojatý
pohled na
Alláhova posla
Muhammada
(mír s ním)**

Žádný

Žádný nepředpojatý čtenář, bez ohledu na svoji kulturu, se po přečtení příběhu proroka Muhammada (mír s ním) nemůže ubránit úžasu a podivu nad takto výjimečným životopisem. Dosvědčují to mnozí vzdělanci, filozofové a spisovatelé Západu i Východu a vyjadřují to ve svých knihách a proslovech. Zde je několik příkladů:

Mahátma Gándhí:

„Chtěl jsem poznat nejlepší ze života toho, který dnes bezpochyby vládne srdcím miliónů lidí (tj. Muhammad). Došel jsem k přesvědčení, že to nebyl meč, co islámu tehdy získalo místo na slunci. Byla to přísná jednoduchost, naprostá skromnost Proroka, úzkostlivé dodržování slibů, jeho silná oddanost přátelům a následovníkům, jeho nebojácnost a naprostá důvěra v Boha a své vlastní poslání. Toto a ne meč neslo vše kupředu a překonalo všechny překážky... Přečetl jsem knihy vyprávějící o životě proroka islámu a jeho blízkých. Tyto knihy ve mně vzbudily natolik hluboký zájem, že když jsem je dočetl, litoval jsem, že nejsou ještě další.“

(Sebrané spisy Mahátmy Gándhího, sv. 25, str. 127)

„Chtěl jsem poznat nejlepší ze života toho, který dnes bezpochyby vládne srdcím miliónů lidí (tj. Muhammad). Došel jsem k přesvědčení, že to nebyl meč, co islámu tehdy získalo místo na slunci.“

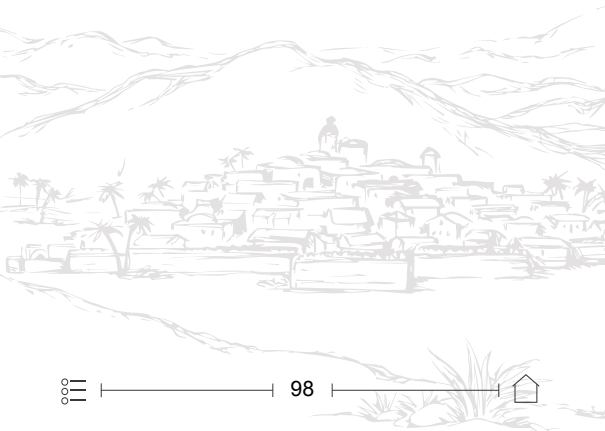

Michael H. Hart

Ve své populární knize „100 nejvlivnějších osobností dějin“ tento autor na první místo zařadil proroka Muhammada (mír s ním) a svoji volbu

vysvětlil takto:

„Že jsem do čela žebříčku nejvlivnějších osobností světa postavil Muhammada, některé čtenáře možná překvapí, jiní třeba vysloví pochybnosti. Byl to však jediný člověk v dějinách, který dosáhl maximálních úspěchů jak na poli náboženském, tak světském.“ (100 nejvlivnějších osobností dějin, str. 29)

Alphonse de Lamartine

„Pokud velikost záměru, omezenost prostředků a rozsáhlost výsledku jsou třemi měřítky lidského génia, kdo by se odvážil lidsky

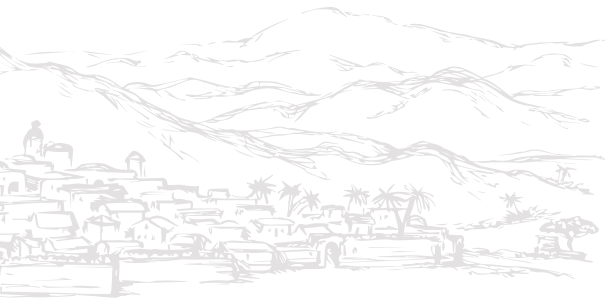
srovnávat nějakého velkého muže moderních dějin s Muhammadem?“ (Histoire de la Turquie, sv. 1, str. 111)

Rámakršna

„Okolnosti se měnily, avšak Boží prorok ne. Ve vítězství či v porážce, v moci či v protivenství, v dostatku či v nouzi, zůstává stejným člověkem, projevuje stejný charakter. Podobně jako všechny Boží cesty a zákony, Boží proroci jsou neměnní.“
(Muhammad, prorok islámu, str. 24)

Goethe

Největší německý básník v dopise své přítelkyni zmínil svůj hluboký obdiv k islámu a Muhammadovi. Katherine Mommsen o tom ve své knize o Goethovi napsala: „Ani po sedmdesátce nikdy neupustil od svých sympatií k islámu, spíše naopak posilovaly.“ (Goethe und die arabische Welt, str. 177)

Prof. J. W. H. Stobart

„V celých dějinách není ani jediný příklad přibližující se osobnosti Muhammada... posuzováno podle omezenosti prostředků, jimiž disponoval, a rozsahem a trvalostí díla, jež vybudoval. Žádné jméno v příběhu světa nezáří jasněji než jméno mekkánského proroka.“ (Islám a jeho zakladatel, str. 227-228)

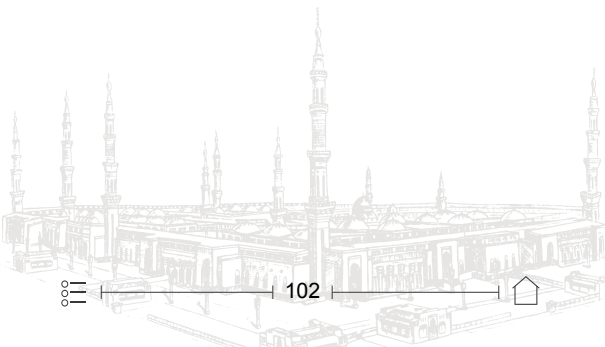
Simon Ockley

Náš úžas si nezaslouží rozšiřování jeho náboženství ale jeho trvalost. Tentýž čistý a dokonalý obraz, jež vyryl v Mekce a Medíně, uchovávají noví indiští, afričtí a turečtí muslimové.“ (Dějiny saracénských říší, 1. vydání, str. 45)

Tentýž čistý a dokonalý obraz, jež vyryl v Mekce a Medíně, uchovávají noví indiští, afričtí a turečtí muslimové.“

Simon Ockley

Will Durant

„Pokud poměříme velikost vlivem, jaký má významná osobnost na životy lidí, potom bychom měli říci, že Muhammad byl největším mužem v dějinách. Dokázal pozvednout duchovní a morální úroveň lidu, který žil v barbarství v žáru slunce a na neobdělané poušti. Uspěl úplněji než jakýkoli jiný reformátor v celých dějinách; nedokážeme nalézt žádného člověka vyjma jeho, který dosáhl všeho, co si předsevzal... Když začal vyzývat lidi k islámu, Arabský poloostrov byl pouhou neobdělanou pouští, na které žily modlářské kmeny, počty lidí byly nízké a byli rozděleni. Avšak když Prorok umíral, byl zde národ. Omezil fanatismus a pověrečnost. Na judaismu, křesťanství a náboženství svého lidu (modlářství) vybudoval náboženství, jež je jednoduché, jasné a silné. Dokázal zvítězit ve stovce bitev za pouhou jednu generaci a za pouhé jedno století vybudovat silný stát. Dodnes si uchovává ohromný vliv na polovinu tohoto světa.“ (Příběh civilizace: Věk víry, sv. 4, str. 174)

Jeden z nejzarytějších Muhammadových odpůrců po svém pozdějším přijetí islámu vyprávěl úžasný příběh o tom, co se stalo, když byzantský císař Hérakleios v roce 628 obdržel dopis od proroka Muhammada (mír s ním), ve kterém ho vyzýval k islámu. Hérakleia to udivilo a tak poručil, aby mu přivedli nějakého muže ze země Arabů, který Proroka zná a je s ním spřízněn. Do císařského paláce přivedli Abú Sufjána, který byl v té době na obchodní cestě po Sýrii, spolu s jeho společníky. Abú Sufján patřil k vůdcům Kurajšovců a choval z nich tehdy nejsilnější nepřátelství vůči Prorokovi. Hérakleios mu prostřednictvím tlumočnicka kladl velmi hluboké otázky plné moudrosti, aby si ověřil pravdomluvnost Proroka (mír s ním) a zda není falešný. Když slyšel Abú Sufjánovy odpovědi, pronesl k němu následující závěr:

Ptal jsem se tě na jeho rodinu a tvá odpověď byla, že náleží k velmi vznešenému rodu. Vskutku všichni proroci pocházejí ze vznešených rodin ze svého lidu. Tázal jsem se tě, zda někdo jiný z vás přišel s podobným tvrzením (prohlašoval se za proroka) a tvá odpověď byla záporná. Kdyby byla kladná, domníval bych se, že tento muž opakuje tvrzení toho před ním. Poté jsem se tě tázal, zda někdo z jeho předků byl králem. Tvá odpověď byla záporná a kdyby byla kladná, domníval bych se, že tento muž chce získat zpět rodové království.

Dále jsem se ptal, zda byl někdy nařčen ze lži v době před tím, než prohlásil to, co prohlásil, a tvá odpověď byla záporná. Pomyslel jsem si tedy, jak by mohl člověk, který se zdržuje lží o jiných, lhát o Bohu?

Pak jsem se tě ptal, zda ho z lidí následují bohatí či chudí. Odpověděl jsi, že ho následují chudí. A vskutku tito (chudí) jsou následovníky poslů. Potom jsem se tě ptal, zda se řady jeho stoupenců rozšiřují, nebo řídnou. Odpověděl jsi, že se rozšiřují, a tak je tomu vskutku s pravou vírou, dokud není úplná ve všech ohledech.

Dále jsem se ptal, jestli se někomu jeho náboženství znechutí a zavrhne ho poté, co ho přijal. Tvá odpověď byla záporná a toto je vsutku znak pravé víry, že radost z ní vstoupí do srdcí a zcela se s nimi smísí.

Ptal jsem se tě, zda se někdy dopustil zrady. Odpověděl jsi záporně a stejně tak poslové nikdy nezradí.

Pak jsem se tě ptal, co vám nakazuje. Odpověděl jsi, že vám přikazuje uctívat jenom Boha a neuctívat nic vedle Něho, zakázal vám uctívat modly, přikázal konat modlitbu, mluvit pravdu a být cudný.

Pokud to, co jsi řekl, je pravda, velmi brzy se stane vládcem na tomto místě (kde teď stojím) a věděl jsem (z Písma), že se objeví, avšak nevěděl jsem, že bude z vašeho lidu. Kdybych mohl nyní opustit záležitosti své říše, okamžitě bych se za ním vydal, abych se s ním setkal. (Al-Bucháří 7)

Vlastnosti proroka Muhammada a několik příběhů

Alláhův

Alláhův posel (mír s ním) byl příkladem nejvyšší lidské etiky, což dosvědčují nepředpojatí lidé z Východu i Západu a dokonce i jeho nepřátelé. Korán jeho povahu popisuje jako vznešenou.

Když se jeho manželky 'Áiši (necht' je s ní Alláh spokojen) ptali na charakter proroka Muhammada (mír s ním), nenašla žádná jiná slova, jimiž by ho popsala, než že jeho charakter je Korán. To znamená, že byl příkladným ztělesněním učení Koránu.

Nyní uvádíme několik typických příkladů jeho vlastností:

Pokora a skromnost

Alláhův posel (mír s ním) nechtěl, aby lidé vstávali, když k nim vešel. Dokonce to svým společníkům zakázal, takže i přes svou silnou lásku k němu nevstávali, když ho viděli přicházet. Nedělali to, protože věděli, že mu to vadí (viz Ahmad 12345).

- 'Adij ibn Hátim ještě předtím, než se stal muslimem, přišel za Prorokem (mír s ním). 'Adij měl mezi Araby významné postavení a patřil k vůdcům. Přišel, protože chtěl zjistit pravdu o jeho poselství. 'Adij řekl: „Přišel jsem za ním a byla u něho žena s dětmi či s dítětem (a poté uvedl, jak blízko od sebe byli) a tehdy jsem si uvědomil, že se nepodobá perskému velkokráli ani císaři.“ (Ahmad 19381) Vlastností všech proroků je skromnost.
- Se svými společníky seděl jako jeden z nich, takže když za ním přišel někdo, kdo ho neznal, nemohl ho poznat a musel se zeptat: Kdo z vás je Muhammad? (Al-Buchárí 63)

Prorok islámu se sám staral o své osobní potřeby, pečoval také o svou rodinu a pomáhal s domácími pracemi.

- Někteří jeho společníci o něm vyprávěli, že navzdory všem svým závazkům se nikdy neodmítal věnovat potřebám a zájmům lidí, i když byly třeba nedůležité. Jednou za ním přišla nějaká otrokyně, vzala ho za ruku a odvedla ho tam, kde od něho něco potřebovala (al-Bucharí 5724).
- Významný Prorokův společník 'Umar ibn al-Chattáb vyprávěl, že když jednou přišel k proroku Muhammadovi (mír s ním), uviděl mu na kůži otisk rohože (z palmových listů). 'Umar se rozplakal a Prorok (mír s ním) se ho otázal: „Co tě rozplakalo?“ 'Umar odpověděl: „Posle Alláhův! Husrav a římský císař (přestože jsou nevěřící) žijí v hojnosti, zatímco ty jsi posel Alláhův.“ Prorok odpověděl: „Netěší tě snad, že oni mají tento hmotný svět, zatímco my máme onen svět?“ (Al-Bucharí 3503)
- Sám se staral o své osobní potřeby, pečoval také o svou rodinu a pomáhal s domácími pracemi. Když se jeho manželky 'Áiši (nechť je s ní Alláh spokojen) zeptali na jeho rodinný život, řekla: „Zapojoval se do činností své rodiny.“ (Al-Bucharí 644). To znamená, že zajišťoval potřeby své rodiny. 'Áiša také řekla: „Tak jako jeden z vás: opravuje si své boty a zašívá si svůj oděv.“ (Ahmad 24749)

- Prorok (mír s ním) řekl: „Kdo má v srdci povýšenost za váhu mravence, nevstoupí do ráje.“ (Muslim 91)

Milosrdenství

Prorok (mír s ním) řekl: „Těm, kdo jsou milosrdní, prokáže milosrdenství Milosrdný. Buďte milosrdní k těm na zemi a Ten, jenž je na nebesích, bude milosrdný k vám.“ (Abú Dawúd 4941)

Prorokovo milosrdenství se projevovalo v mnoha oblastech jeho života, například:

Milosrdenství k dětem

- Přestože modlitba je pilířem islámu a není během ní povoleno mluvit či dělat nesouvisející pohyby, Prorok (mír s ním) se jednou modlil a přitom držel svou vnučku Umámu bint Zajnab. Při prostraci ji položil a když vstával, zvedl ji (al-Bucháří 494).
- Když během modlitby uslyšel dětský pláč, začal ji zrychlovat, jak řekl: „Stojím v modlitbě a chci ji prodloužit. Avšak uslyším plakat dítě, tak modlitbu zkrátím, abych snížil matčinu úzkost.“ (Al-Bucháří 675)

Milosrdenství k ženám

- Prorok (mír s ním) podporoval péči a dobré zacházení s dívkami. Řekl: „Komukoliv se dostane jedné nebo více dívek a on je vychová a jedná s nimi dobře, budou pro něho štítem před ohněm.“ (Al-Bucháří 5649)
- Zdůrazňoval práva manželky a jak je důležité starat se o její potřeby a brát ohledy na její situaci. Muslimům přikázal, aby si vzájemně připomínali: „Jednejte se ženami laskavě!“ (Al-Bucháří 4890)
- Sám dával jedinečný příklad laskavosti vůči své rodině až do takové míry, že jednou poklekl na zem vedle velblouda, aby přes jeho stehno mohla sestoupit jeho manželka Safijja (al-Bucháří 2120).
- Kdykoliv ho přišla navštívit jeho dcera Fátima (nechť je s ní Alláh spokojen), vzal ji za ruku a políbil na hlavu. Poté ji posadil na místo, kde předtím sám seděl (Abú Dawúd 5217).

Milosrdenství ke slabým

- Prorok (mír s ním) vyzýval k péči o sirotky a říkal: „Já a pečovatel o sirotka budeme v ráji takto“ a ukázal prostředník a ukazovák vedle sebe (al-Bucháří 4998).
- Toho, kdo se snaží naplňovat potřeby vdov a chudých, postavil na roveň s bojovníky v Alláhově věci a s těmi, kdo se ve dne postí a v noci modlí (al-Bucháří 5661).

Prorok islámu řekl, že dobré jednání se slabými a dodržování jejich práv je důvodem, proč Alláh dává obživu a vítězství

- Řekl, že dobré jednání se slabými a dodržování jejich práv je důvodem, proč Alláh dává obživu a vítězství: „Usilujte o mé potěšení mezi slabými, věru, vítězství a obživa od Alláha vám přichází skrze vaše slabé (tj. protože žijí mezi vámi a protože se za vás modlí u Alláha).“ (Abú Dawúd 2594).

Spravedlnost

- Prorok (mír s ním) byl velmi spravedlivý. Soudil podle Alláhova zákona i tehdy, kdyby to bylo proti jeho nejbližším. Jednal takto v souladu s koránským příkazem: {Vy, kteří věříte! Buďte vytrvalí ve spravedlnosti, svědčíte-li před Bohem, byť i to bylo proti vám samým či rodičům anebo blízkým příbuzným.} (4:135).
- Když za ním přišli jeho společníci a přimlouvali se za vysoce postavenou ženu, aby na ni nebyl uplatněn předepsaný trest za krádež, řekl: „Přísahám při Tom, jenž drží Muhammadovu duši ve Své ruce, že i kdyby kradla Fátima, dcera Muhammadova, uplatnil bych na ni trest.“ (Al-Buchárí 4053)
- Při zákazu lichvy začal od svých nejbližších, tedy od svého strýce al-Abbáse. Řekl: „První lichva, od které upouštím, je naše lichva; lichva al-Abbáse ibn Abdul Muttaliba je zcela zrušena.“ (Muslim 1218) Toto znamená, al-Abbásovi dlužníci měli své půjčky splatit bez úroků.

- Měřítkem civilizovanosti a pokrokovosti národa určil to, když slabí žádají své právo od silných beze strachu a bez váhání. Řekl: „Ať není požehnán národ, pokud si slabý nebere své právo bez jakéhokoliv váhání.“ (Ibn Mádža 2426).

Dobrota a šlechtnost

- Jednou za ním přišel nějaký muž a požádal ho o peníze. Prorok (mír s ním) mu řekl: „Kup, co potřebuješ, a cena bude mým dluhem.“ Jeho společník ‘Umar řekl: „Posle Alláhův, Alláh tě nezatížil nad tvé možnosti.“ Alláhovu poslu se to nelíbilo a ten muž řekl: „Vydávej a neboj se úbytku od vlastníka trůnu (Alláha).“ Nato se Prorok (mír s ním) usmál a tvář mu radostně zářila (al-Ahadíth Muchtára 88).
- Když dostal osmdesát tisíc dirhamů, položil je na rohož a rozdával je potřebným, dokud je všechny nerozdal (Al-Hákim 5423).

Trpělivost a sebeovládání

- Alláhův posel (mír s ním) šel do horského města Tá'ifu představit islám a odcházel odtamtud velmi sklíčený. Lidé se tam k němu chovali velmi špatně a ublížili mu. Při návratu do Mekky za ním Alláh poslal anděla, který se Proroka tázal, zda má tá'ifský lid zničit. Prorok (mír s ním) odpověděl: „Spíše doufám, že Alláh jejich potomky přivede k uctívání jediného Alláha, bez přidružování k Němu.“ (Al-Bucháří 3059)
- Nejlepším příkladem je však jeho postoj k mekkáncům, kteří ho vypudili z jeho města a ubližovali mu slovně i fyzicky. Ve svých pokusech odradit ho od jeho poslání nepolevovali po mnoho let. Později přišlo od Alláha vítězství, Muhammad (mír s ním) vstoupil vítězně do Mekky a všichni mu byli vydáni na milost. On se mezi ně jen postavil a řekl: „Co myslíte, že s vámi udělám?“ Oni odpověděli: „Jsi šlechetný bratr a syn šlechetného bratra.“ On pravil: „Řeknu, co řekl můj bratr (prorok) Josef: ‚Nechť na vás dnes nepadne žádná výčitka! Bůh vám odpustí, vždyť On nejslitovnější je ze slitovníků!‘ Jděte, jste volní.“ (Al-Bajhaqí 18275)

Zdrženlivost ve světském užívání

- Alláhův posel (mír s ním) se vždy řídil pokynem svého Pána, všemocného Alláha: {A nevrhej zrak svůj žádostivě na to, co dali jsme některým párům z nich v užívání – to nádhera pomíjivá je života pozemského, abychom je tím uváděli v pokušení; vždyť štědrost Pána tvého lepší je i trvalejší.} (20:131).
- Jeho společník 'Umar (necht' je s ním Alláh spokojen) za ním jednou přišel, zatímco Prorok (mír s ním) ležel na rohoži, která mu na kůži zanechala otisk. 'Umar vyprávěl: „Rozhlédl jsem se po místnosti a při Alláhovi, neviděl jsem nic hodnotného či pozoruhodného. Řekl jsem mu: ‚Vzývej Alláha, ať učiní tvé následovníky zámožnými, protože Alláh dal bohatství Peršanům a Byzantincům a dostalo se jim světského přepychu, přestože neuctívají Alláha.‘ Prorok (mír s ním) na to řekl: ‚Ibn al-Chattábe, pochybuješ

(že onen svět je lepší než tento svět)? Oni jsou z lidí, jimž byly radosti urychleny do pozemského života.“ (Al-Bucháří 2336)

- Říkal: „Světské pohodlí není pro mně. Jsem jako cestovatel, který spočine ve stínu stromu a poté ho opustí a pokračuje v cestě.“ (At-Tirmídhí 2377)
- Někdy se v domech Alláhova posla (mír s ním) nerozdělával oheň na vaření jeden, dva i tři měsíce a oni žili jen o datlích a vodě (al-Bucháří 2428). Někdy byl celý den o hladu a neměl ani jednu datli podřadné kvality, již by naplnil svůj žaludek (Muslim 2976). Nikdy až do své smrti se nenajedl pšeničného chleba do sytosti po tři po sobě jdoucí dny; většina jeho chleba byla z ječmene (Muslim 2976).

Prorok islámu řekl, že příkladem jeho vztahu k pozemskému životu je cestovatel, který spočine ve stínu stromu a poté ho opustí a pokračuje v cestě.

Plnění závazků

- Plnění závazků patří mezi nejoceňovanější z dobrých způsobů jednání. Jeho hodnota v srdci dále stoupá, pokud jde o oplacení laskavosti, aniž by mezi oběma stranami existovala nějaká závazná smlouva. Povaha Alláhova posla (mír s ním) byla taková, že oplácel laskavost něčím ještě lepším, i když se k tomu nijak nezavázal a nebylo to součástí dohody. Když závazek existoval, byl v jeho splnění ještě pečlivější.
- Když se křesťanský císař Hérakleios tázal nevěřících Kurajšovců na Prorokovy vlastnosti, otázal se: „Zrazuje?“ Oni odpověděli: „Ne.“ Císař na to řekl: „Takoví jsou proroci, nezrazují.“ (Al-Bucharí 7)
- Maximální oddanost prokazoval své první manželce Chadídže. Bránil její postavení, oceňoval její zásluhy a vždy ctil její příbuzné a přátele.
- Muhammadova manželka 'Áiša vyprávěla o jeho oddanosti první manželce Chadídže, která zemřela v počátcích islámu a kterou 'Áiša osobně nepoznala: „Prorok o ní často mluvil. Občas porazil ovci, naporcoval ji a poté to poslal Chadídžiným přítelkyním.

Někdy jsem mu říkala: ‚Jako kdyby Chadídža byla jediná žena na tomto světě hodná tvé lásky.‘ Prorok odpověděl: ‚Ona ve mně věřila, když ve mně nevěřil nikdo jiný; přijala islám, když mě lidé odmítali; a pomáhala mi a utěšovala mě, když nebyl nikdo jiný, kdo by mi podal pomocnou ruku.‘“ (Al-Bucharí 3607)

- Jednou dorazili vyslanci od an-Nadžašiho (etiopského krále, který poskytl ochranu muslimům v počátcích islámu) a Prorok (mír s ním) vstal, aby je sám obsloužil. Jeho společníci mu řekli: „My bychom to udělali místo tebe.“ On odpověděl: „Oni byli v minulosti šlechtní k mým společníkům a já jim to rád oplatím.“ (Šu‘ab al-Ímán 8704)

Prorok Muhammad (mír s ním) projevovat nejlepší vlastnosti ve všech oblastech života, protože se řídil Alláhovými příkázáními a následoval příklad vznešených proroků, kteří přišli před ním.

Prorokova mešita, kterou postavil v Medíne (muslimové ji nazývají al-Madína al-munawwara). Medína je druhým nejposvátnějším městem po Mekce. Prorok do Medíny přesídlil a postavil tam svoji mešitu. V Medíně je také pohřben. Prorokovu mešitu v Medíně každý rok navštěvují milióny muslimů.

**Několik výroků
proroka
Muhammada
(mír s ním)**

Muslimové

Muslimové věnovali zachování Prorokových slov ústním podáním i v písemné formě ohromné úsilí. Mnozí lidé znali Prorokovy výroky z paměti a spolu s učenci ověřovali jejich autenticitu a přesné znění. Vytvořili jedinečný systém pro ověřování informací, díky němuž bylo možné přesně zjistit, který výrok je pravý a který ne až do nejmenších podrobností jednotlivých výrazů a odhalit i sebemenší pozdější dodatky.

Níže uvádíme krátký výběr výroků Alláhova posla Muhammada (mír s ním):

- „Skutek je podle úmyslu. Člověk bude odměněn pouze za to, co zamýšlel.“ (Al-Buchárí 1).
- „Zbožnost je dobré chování a hřích je to, co vzbuzuje pochybnost a nechcete, aby se o tom lidé dozvěděli.“ (Muslim 2553)
- „Budte bohobožní, ať jste kdekoliv. Po špatném skutku vykonejte dobrý a ten ho překryje. A jedněte s lidmi slušně.“ (At-Tirmídhí 1987).
- „Zřekněte se světa a Alláh vás bude milovat. Zřekněte se toho, co lidé vlastní, a lidé vás budou milovat.“ (Ibn Mádža 4102).
- „Mé podobenství ve srovnání s ostatními proroky přede mnou je muž, který krásně postavil nádherný dům až na jednu cihlu v rohu. Lidé ten dům obcházejí a podivují se nad jeho krásou, avšak říkají: ‚Kéž by byla na své místo položena ta poslední cihla!‘ Tedy já jsem ta cihla a jsem konečným z proroků.“ (Al-Buchárí 3342).

“

„Nevstoupíte do ráje, dokud neuvěříte. A neuvěříte, dokud se nebudete navzájem milovat. Mám vám ukázat něco, co vás přivede ke vzájemné lásce, pokud to budete dělat? Šiřte mezi sebou pozdrav míru.“ (Muslim 54)

- „Kdokoliv ulehčí věřícímu v obtížích na tomto světě, Alláh mu ulehčí obtíže v den zmrtnýchvstání. Kdokoliv pomůže někomu v nesnázích, Alláh mu to usnadní na tomto i na onom světě. Kdokoliv zakryje chyby muslima, Alláh mu zakryje jeho chyby na tomto i na onom světě. Alláh pomáhá svému služebníkov, dokud ten pomáhá svému bratrovi. Kdokoliv jde po cestě za věděním, Alláh mu usnadní cestu do ráje. Kdokoliv je pomalý v dobrých skutcích, jeho rodový původ ho neurychlí.“ (Muslim 2699).
- „Nikdo z vás skutečně neuvěřil, dokud pro svého bratra nechce totéž co pro sebe.“ (Al-Bucháří 13).
- „Muslim je ten, před jehož rukama a jazykem jsou ostatní muslimové v bezpečí, a vystěhovalec je ten, kdo opustil Alláhem zapovězené.“ (Al-Bucháří 10)
- „Pozor, pokud někdo ublíží nemuslimovi, zkrátí ho v jeho právu, nutí ho pracovat nad jeho možnosti, nebo mu něco vezme bez jeho svolení, budu ho v soudný den hájit.“ (Abú Dawúd 3052)
- „Těm, kdo jsou milosrdní, se dostane milosrdenství Nejmilosrdnějšího. Buďte milosrdní k těm na zemi a Ten, jenž je na nebesích, bude milosrdný k vám.“ (Abú Dawúd 4941)

„Není jedním z nás ten, kdo neprokazuje milosrdenství našim mladým a neuznává právo našich starých.“ (At-Tirmídhí 1920)

- „Kdo podvádí, není jedním z nás.“ (At-Tirmídhí 1315)
- „Podobenstvím věřících v jejich vzájemné náklonnosti, milosrdenství a soucitu je tělo. Když je nemocen jeden úd, celé tělo zachvátí nespavost a horečka.“ (Muslim 2586)
- „Vy všichni jste poručníky a jste zodpovědní za vám svěřené. Vládce je poručníkem a je zodpovědný za své poddané; muž je poručníkem a je zodpovědný za svou rodinu; žena je poručnicí a je zodpovědná za dům svého manžela a jeho potomky; a tak vy všichni jste poručníky a jste zodpovědní za vám svěřené.“ (Al-Buchárí 4892)

- „Věřící s nejlepší vírou jsou ti s nejlepším jednáním a způsoby. A nejlepší mezi vámi jsou ti, kdo jsou nejlepší ke svým manželkám.“ (At-Tirmídhí 1162)
- „Nejlepšími z vás jsou ti nejlepší ke svým rodinám a já jsem z vás nejlepší ke své rodině.“ (At-Tirmídhí 3895)
- „Věřu Alláh miluje laskavost ve všech záležitostech.“ (Al-Bucháří 5678) A také: „Komu chybí laskavost, tomu chybí veškeré dobro.“ (Muslim 2592)
- „Znamení pokrytce jsou tři: když promluví, lže; když něco slíbí, nedodrží to; a když je v něj vložena důvěra, zradí.“ (Al-Bucháří 33)
- „Součástí dokonalosti islámu je, že se člověk nestará o to, co se ho netýká.“ (At-Tirmídhí 2317)
- „Jednou šel jeden muž po cestě a dostal velkou žízeň. Nalezl studnu, sestoupil do ní a napil se. Když vystoupal zpět, uviděl psa, který žízni kousal bláto. Řekl si: ‚Tento pes má tak velkou žízeň, jako jsem měl já.‘ Sestoupil tedy zpátky do studny, naplnil si botu vodou, v zubech ji vynesl nahoru a dal psovi napít. Alláh jeho čin ocenil a odpustil mu.“ Lidé řekli: „Posle Alláhův, dostaneme odměnu i za zvířata?“ On odpověděl: „Odměna je za každé dobro prokázané jakémukoliv živému zvířeti.“ (Al-Bucháří 2466)

Popis Alláhova posla Muhammada (mír s ním) v Koránu

Korán popisuje Prorokovu osobnost a jeho jednání s ostatními lidmi, z něhož vyplývá jeho charakter, vlastnosti a zároveň lidská podstata, takto:

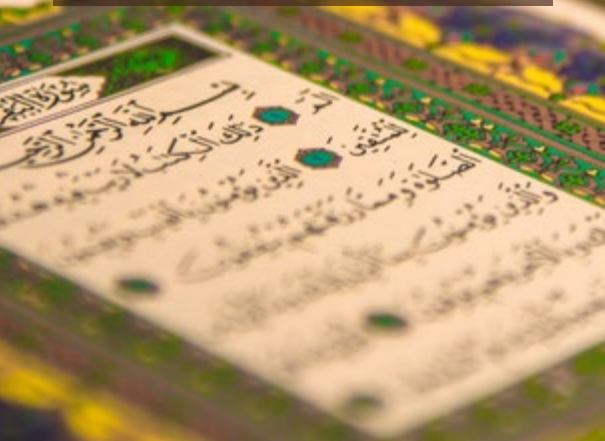
- Je milosrdenstvím pro celý svět, nikoliv pouze pro muslimy (21:107).
- Je vznešené povahy (68:4).

- S velkým úsilím se snažil vést lidi a velmi ho rmoutilo, když je viděl kráčet po nesprávné cestě.

Proto se v Koránu mnohokrát zdůrazňuje, že jeho úkolem bylo pouze vyzývat k islámu a předat poselství a Alláh dá vedení tomu, komu On chce (11:12, 6:107, 18:110).

- Hledal omluvu pro druhé a přehlížel jejich chyby (9:43).
- Modlil se k Alláhovi za odpuštění pro své nepřátele, dokud mu nebylo nařízeno, aby to nedělal (9:80).
- Trpěl, když trpěli věřící, a byl k nim shovívavý a slitovný (9:128).
- Dotýkalo se ho, když někteří lidé dlouze prodlévali v jeho domě, avšak z ostychu jim to neříkal (33:53).
- Byl přímý, laskavý a citlivý a se svými společníky jednal mile, radil se s nimi a bral ohled na jejich názory i v těch nejobtížnějších situacích (3:159).

Svatý Korán – věčný zázrak islámu

Co

je vlastně Korán, nejprodávanější a nejrozšířenější kniha na světě, ve kterou věří dvě miliardy muslimů?

O této svaté knize, Koránu, muslimové věří, že je:

- Alláhovo slovo zjevené Jeho proroku Muhammadovi (mír s ním) jako vedení a světlo pro lidstvo.
- Pečeť zjevených knih.
- Ochráněný před jakýmkoliv změnami a úpravami.
- Uctíváním Alláha, když se přednáší, učí z paměti a dodržují se jím daná pravidla.

Korán byl zjeven prostřednictvím archanděla Gabriela (mír s ním) a jeho zjevení započalo, když Prorok (mír s ním) dosáhl věku čtyřiceti let. První zjevený verš byl: {Přednášej ve jménu Pána svého, který stvořil.} (96:1).

První zjevený verš z Koránu byl: {Přednášej (čti) ve jménu Pána svého, který stvořil.} (96:1). Korán byl postupně zjevován po dvacet tři let v souvislosti s různými situacemi a událostmi.

Byl zjevován postupně po dobu dvaceti tří let v návaznosti na aktuální události a situace.

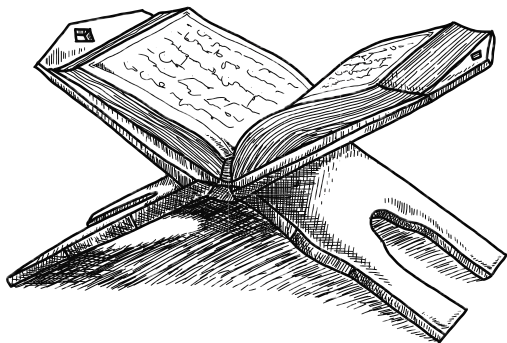
Korán je rozdělen do 114 kapitol (súr), které se zabývají mnoha různými tématy. Všichni lidé se shodují, že jazyk Koránu představuje naprostý vrchol arabského jazyka. Všechny kapitoly byly zjeveny jako vedení pro lidstvo a výzva k uctívání pouze Alláha.

Nejdůležitější témata, o kterých Korán hovoří:

1. Potvrzení Alláhovy jednosti a vyvrácení mylných představ polyteistů o Bohu.
2. Příběhy proroků a předchozích národů.
3. Výzva k přemýšlení o rozsáhlosti vesmíru a k rozjímání o stvoření okolo nás; příklady Alláhovy štědrosti vůči lidem.
4. Vysvětlení náboženských předpisů, příkázání a zákazů.
5. Poukázání na dobré vlastnosti věřících a jejich charakter a varování před špatnými vlastnostmi.

6. Soudný den a odměna dobro konajících a potrestání pachatelů zla.
7. Ponaučení pro věřící vyplývající z událostí, které se staly Prorokovi (mír s ním) a jeho společníkům.

Výjimečnost Koránu

Zázrak v jeho učení z paměti

Alláh nazval pečeť Svých knih „Koránem“ (tj. „přednášeným“) s odkazem na to, že se přednáší a uchovává v paměti. V mnoha verších ho také nazývá „Knihou“, což znamená, že je také zapsán a uchováván písemně. Korán se uchovává oběma těmito způsoby zároveň, takže když bylo Prorokovi (mír s ním) zjeveno něco nového, přikázal svým společníkům, aby to v jeho přítomnosti zapsali a zároveň si to zapamatovali tak, jak to slyšeli z jeho úst. Přednášení Koránu z paměti není přijatelné, pokud neodpovídá tomu, co bylo zapsáno. A psaný text není přijatelný, pokud neodpovídá tomu, co si lidé zapamatovali z úst Alláhova posla (mír s ním).

V dnešní době křesťanští teologové tvrdí, že rozpory v Bibli jsou zcela očekávatelné vzhledem k různým pramenům biblických autorů a odlišným dobám sepsání. Autoři biblických textů byli navíc pouze nepřímo inspirováni. Přesto věří, že Bible je dostatečným zdrojem vedení pro lidstvo.

Naproti tomu každý nepředpojatý člověk musí po přečtení Koránu uznat, že v něm žádné rozpory nejsou. A to proto, že je Alláhovým slovem formou i významem a je věrně zachován písemně i ústně přesně tak, jak ho přednášel vznešený prorok Muhammad (mír s ním), jemuž byl zjeven. Do Koránu nebylo nic přidáno, ani z něj nebylo nic odstraněno. Žádní muslimové nikde na světě se nikdy nepřeli ani o jediném jeho písmenu.

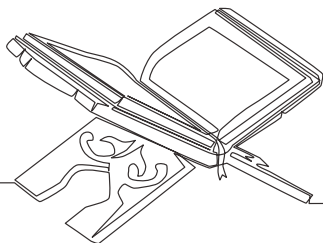
Korán byl uchován a předáván z generace na generaci po staletí naprosto přesně a úplně ve své písemné podobě a také ve výslovnosti a přednesu v ústní podobě. Nebyla z něho vypuštěna, ani do něho nebyla přidána byť jediná samohláska ve formě čárky. Kdokoliv si může koupit výtisk Koránu kdekoli i v nejvzdálenějších koutech světa, třeba v Číně či Africe, a porovnat ho s přes tisíc let starými koránskými rukopisy uchovávanými v různých muzeích po světě a sám se přesvědčit o této ohromující skutečnosti: budou zcela totožné.

Totéž platí pro výslovnost jednotlivých hlásek a pravidla přednesu: vůbec se nezměnily i navzdory měnícím se dobám a vývoji jazyka. Ať uslyšíte přednášet dítě v dnešní Indonésii, nebo byste poslouchali učence v Mekce před tisícem let, byl by to stále tentýž Korán. V Koránu stojí:

{Cožpak nepřemýšlejí o Koránu? Kdyby ten byl od někoho jiného než od Boha, věru by v něm našli četné rozpory!} (4:82)

Toto je zázrak, protože Alláh slíbil, že Korán ochrání:

{My zajisté připomenutí jsme seslali a dobře je umíme ochránit.} (15:9)

Rétorický a psychologický zázrak

Kdo Korán přednáší soustředěně, zjistí, že Korán čtenáře velmi přímo a osobně oslovuje a vtahuje ho do sebe. Ještě překvapivěji předjímá jeho myšlenky a reaguje na ně, jako by čtenář své myšlenky četl ještě předtím, než si je plně uvědomí.

Malíř dokáže namalovat oko tak, že působí, jako by sledovalo diváka všude, kam se pohne. Ale jak je možné, že kniha sleduje myšlenky čtenáře, předem na ně reaguje a odpovídá na jeho otázky dříve, než si je sám zformuluje? Přitom čtenáři pocházejí z nejrůznějších kultur a zažívají rozličné životní situace.

Korán zcela zázračně cílí na sklony člověka, odhaluje jeho tajemství a objasňuje mu jeho slabosti způsobem, jaký se čtenáři při prvním čtení může zdát tvrdý, protože probouzí duši, jak otázkami oslovuje mysl i srdce, otázkami, jimž se člověk jinak obvykle vyhýbá a utíká před nimi.

Když člověk čte Korán a vidí příběhy různých národů a lidí a jejich vlastnosti, žije s jejich tajemstvími, jejich myšlenkami, jejich psychologií, pomýleností některých a spásou jiných z nich. Takový čtenář se zamýšlí nad svým životem a přehodnocuje svůj přístup k nejrůznějším záležitostem.

Pak pokračuje ve čtení a nachází další verše, příběhy a příklady, jeden za druhým, a postupně a nepozorovaně mu přirůstají k srdci, až se Korán stane zrcadlem jeho duše odhalujícím její pravou podobu, její slabosti a nedostatky, její silné stránky a možnosti. Korán pak prostoupí duší čtenáře tak hluboce, až dosvědčí, že není božstva vyjma Alláha.

Kdykoliv pak jeho duše pocítí zoufalství či sklíčenost, nalezne útěchu v Alláhových slovech: {Rci: „Služebníci moji, kteří jste se dopustili přestupků proti sobě samým, neztrácejte naději v milosrdenství Boží, vždyť Bůh věru odpouští viny všechny – On odpouštějící je i slitovný.} (39:53).

Kdykoliv ho postihne zmatek či vnitřní konflikt a potřebuje někde najít záchytný bod, najde ho v Alláhových slovech: {Když se tě zeptají služebníci Moji na Mne, věz, že jsem blízko a že odpovím na prosbu prosícího, když mne poprosí. Nechť však na výzvu Mou odpoví a nechť ve Mne věří – snad půjdou cestou správnou!} (2:186).

Kdykoliv má pocit, že se mu život vymkl kontrole a již nedokáže dále snášet, co se mu děje, nalezne balzám pro duši a oporu v Koránu v Alláhových slovech:

{Bůh ukládá duši jen to, co je pro ni možné; dostane se jí odměny za to, co si pro sebe i proti sobě vysloužila. „Pane náš, neměj nám za zlé, jestliže jsme zapomněli či chybili! Pane náš, nenakládej na nás břímě tíživé, podobné tomu, jež jsi naložil na ty, kdož byli před námi! Pane náš, nenakládej nám břemena, která nemůžeme unést, a vymaž nám chyby naše, smiluj se nad námi a odpusť nám! Tys ochráncem naším, pomoz nám k vítězství nad lidem nevěřícím!“} (2:286)

Významný historik Will Durant potvrzoval význam Koránu a jeho uznání mezi nepředpojatými lidmi. Ve své knize Příběh civilizace (13/68-69) napsal:

Korán po třináct století naplňoval paměť, povznášel představivost, utvářel charakter a tříbil intelekt možná stovek miliónů lidí. Dal prostým duším to nejjednodušší, nejméně mystické, nejméně ritualistické ze všech náboženství, oproštěné od modlářství a kněžství. Jeho poselství pozvedlo morální a kulturní úroveň jeho následovníků, prosazovalo společenský řád a jednotu, vštěpovalo hygienu, zmírňovalo pověřčivost a krutost, zlepšovalo podmínky otroků, pozvedlo prostý lid k důstojnosti a hrdosti a mezi muslimy vytvořilo takový stupeň střízlivosti a abstinence, jaký byl nevídaný kdekoliv ve světě bílého muže.

Lidi přivedlo k přijetí obtíží a životních omezení, avšak zároveň je podnítilo k největšímu rozmachu v dějinách. A definovalo náboženství v termínech, které by mohly být přijatelné pro kteréhokoliv ortodoxního křesťana či žida:

{Zbožnost nespočívá v tom, že obracíte tváře své směrem k východu či západu, nýbrž zbožný je ten, kdo uvěřil v Boha, v den soudný, v anděly, Písmo a proroky a rozdává z majetku svého bez ohledu na lásku k Němu příbuzným, sirotkům, nuzným, po cestě (Boží) jdoucím, žebrákům a na otroků vykoupení, a ten, kdo modlitbu dodržuje a almužnu udílí. A zbožní jsou ti, kdož úmluvy své dodržují, když je jednou uzavřeli a v protivenství, v neštěstí a v dobách násilí jsou trpěliví – to jsou ti, kdož víru pravou mají, a to jsou bohabojní.} (2:177)

Will Durant řekl: "Mnozí vědci a učenci uvěřili v tento Korán, a to proto, že obsahuje pravdivou jasnou víru, kterou může přijmout každý... nejjednodušší, nejméně mystické, nejméně ritualistické ze všech náboženství."

Odkud Korán přišel?

Když

Když se mluví o posvátné knize muslimů, na mysli vytane logická otázka: Proč bychom měli přijmout tvrzení muslimů o jejím původu? Nebo snad není možné takovou otázku položit?

Historici se shodují na skutečnosti, že Korán vyšel z úst arabského muže, který neuměl číst ani psát (byl neučený). Narodil se v Mekce v šestém století a jeho jméno bylo Muhammad AbdAlláh. Toto vše dosvědčují historické prameny. V knize samotné, tedy v Koránu, je jasně řečeno, že není dílem toho, kdo ji přinesl (tedy proroka Muhammada), ale že je Slovem zjeveným od Alláha a že rolí Muhammada je pouze její zprostředkování a jasné vysvětlení lidstvu, bez jakýchkoli úprav.

Není však možné, že si ho prorok islámu Muhammad (mír s ním) sám vymyslel? Nebo se jeho obsah dozvěděl někde jinde či od někoho jiného, sestavil ho a poté předal lidem?

Pokud by si Prorok islámu chtěl posílit svoji autoritu a moc nad lidmi připisováním Koránu Alláhovi, proč tedy netvrdil, že všechna jeho slova pocházejí od Alláha?

Toto jsou legitimní otázky, které napadnou někoho, kdo Korán nikdy nečetl a nečetl ani životopis proroka Muhammada (mír s ním).

Je známo, a také to dokládají příklady z lidských dějin, že mnozí autoři a myslitelé napodobovali a přebírali díla jiných a poté je vydávali za svá vlastní. Pokud by šlo o tento případ, proč vlastní dílo připisovat někomu jinému?

Zde se nabízí další otázka: Pokud by chtěl posílit svoji autoritu a moc nad lidmi připisováním Koránu Alláhovi, proč tedy netvrdil, že všechna jeho slova pocházejí od Alláha?

Kdyby sám složil Korán a jen ho vydával za Alláhova slova, aby si tím posílil autoritu nad lidmi a zvýšil své postavení, dávalo by smysl, že v této knize najdeme pasáže, ve kterých mu Alláh něco vytýká, ukazuje mu správnou cestu a opravuje jeho pochybení?

V Koránu najdeme výtky Muhammadovi ohledně záležitostí jeho soukromého i veřejného života. Napomíná ho v jeho rodinném životě, mírně ho kárá za některá jeho strategická rozhodnutí a vytýká mu některé věci i v jeho přístupu při vyzývání lidí k islámu.

Například jednou za Muhammadem (mír s ním) přišel jeden z jeho společníků, slepý muž, zrovna když hovořil s kurajšovskými vůdci v naději, že přijmou islám. Slepý muž nevěděl, že je prorok Muhammad takto zaneprázdněn, proto na něho zavolal: „Nauč mě něco z toho, co tě naučil Alláh!“ Byl vytrvalý a svoji prosbu opakoval, takže se Prorok (mír s ním) zamračil a doufal, že slepý muž počká, než tento důležitý hovor skončí. Poté se Muhammad od slepého muže odvrátil a nechal ho bez odpovědi. Korán tuto situaci zaznamenal a zachoval i pro příští generace. Tento incident přesně popisuje a podrobně vysvětluje, proč a jak se prorok Muhammad zamračil a slepému muži neodpověděl. Korán však nezůstal jen u toho; následuje výtka Prorokovi a jasné varování, aby takto už nikdy nejednal, v kapitole pojmenované po této události (súra 80, Zakabonil se).

Poté kdykoliv tento slepý muž přišel za Alláhovým poslem (mír s ním), ten ho vítal slovy: „Nechť je vítán ten, kvůli němuž mě můj Pán pokáral,“ a pak pro něho rozprostřel podložku k sezení.

Korán uvádí několik dalších případů výtek a napomenutí Prorokovi takovým způsobem, že by každému člověku mohlo být nepříjemné, že je takto veřejně kárán. Proč by tedy zveřejňoval své chyby a takto je zaznamenával v historickém dokumentu, pokud by jeho cílem bylo zvýšení prestiže a autority?

Historické záznamy dokládají mnoho případů, kdy Muhammad (mír s ním) prožíval obtížná období a čekal na zjevení, které by potvrdilo jeho pravdomluvnost a jeho pozici, nebo nevinnost jeho či jeho rodiny, avšak zjevení dlouho nepřicházelo, i když po něm velmi silně toužil. Přišlo až později, kdy chtěl Alláh.

Mezi takové případy patří, když jeho lid, který k němu byl nepřátelský a týral ho, žádal o pomoc při zničení jeho výzvy k islámu židovské učence.

Tito židovští učenci jim poradili, aby mu položili tři otázky a pokud na ně bude schopný odpovědět, je skutečným prorokem, avšak pokud ne, prorokem není. Jeho nepřátelé se řídili jejich radou, tyto otázky mu položili a on jim odpověděl: „Dám vám odpověď zítra.“

Korán uvádí několik případů výtek a napomenutí Prorokovi takovým způsobem, že by každému člověku mohlo být nepříjemné, že je takto veřejně kárán.

Zjevení však nepřicházelo po patnáct dní, kdy jeho nepřátelé kolem něho chodili a posmívali se mu, že na jejich otázky neodpověděl. Byl kvůli tomu velmi sklíčený, koránské zjevení odpovědí na tyto otázky však přišlo až po patnácti dnech. Součástí zjevení byl také pokyn Muhammadovi (mír s ním), aby s jistotou neříkal „zítra učiním to a to,“ aniž by to připsal Alláhově vůli a nedodal k tomu „bude-li Alláh chtít“. Toto prodlení bylo poučením od Alláha (18:24).

Opakovaná obvinění

Životopis proroka Muhammada (mír s ním) lze možná překvapivě brát za nejjasnější důkaz pravdivosti jeho poslání.

Jak by mohl neučený muž, který neuměl číst a psát, žijící mezi negramotnými lidmi, živící se námezdným pastevectvím ovcí či obchodováním pro někoho jiného, zcela bez kontaktu se vzdělanci a v takovýchto podmínkách žijící po většinu svého života (do svých 40 let), náhle začít mluvit ke svému lidu o něčem, o čem nikdy neslyšeli a co neznali od svých předků?

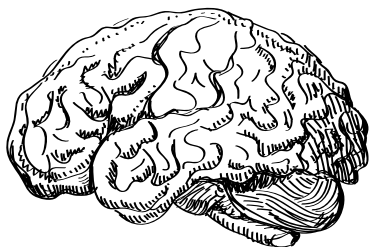
Zpravoval je o příbězích starých národů a o počátcích stvoření, o podrobnostech ze života dřívějších proroků a přinášel jim příkázání pro všechny oblasti života.

Tyto skutečnosti velmi zneklidňovaly jeho nepřátele, kteří dlouze přemýšleli, jaká obvinění by proti němu mohli vymyslet, aby tak lidi odradili od jeho výzvy.

Nemohlitvrdit, že Korán je Muhammadovým výmyslem, protože ho od něj slyšeli a bylo jim jasné, že tato slova nemohou být jeho, ani žádné jiné lidské bytosti. Nebylo možné ani tvrdit, že se to naučil od někoho jiného, protože žil mezi nimi a oni jeho životní podmínky velmi dobře znali. Obviňovali ho tedy z něčeho a zároveň i z pravého opaku. Někdy tvrdili, že to převzal z knih a příběhů starých národů. Jindy zas tvrdili, že si to sám vymyslel. Občas také tvrdili, že pouze vypráví své sny, které měl ve spánku. Když nebyli schopni žádné své tvrzení dokázat, říkali, že je kouzelník či básník, nebo dokonce blázen.

Jména se mění, příběh však zůstává. Copak Mojžíše (mír s ním) lidé neobviňovali, že je kouzelník? Copak o Ježíšovi (mír s ním) neříkali, že je blázen?

Toto se dělo v případě všech předchozích proroků (mír s nimi). Když jejich odpůrci nenašli nic, z čeho by je mohli obvinít, tvrdili, že jsou to kouzelníci a blázni. Takto postupuje každý falešný svědek, když zjistí, že nemá žádný důkaz. Obrací se všemi směry a vymýšlí si všemožná obvinění k podpoře svých falešných tvrzení, avšak lidé mu neuvěří, vyjma těch, kdo mu věřit chtějí.

Byla to genialita?

Dnes vládne obecné přesvědčení, že lidská mysl má nepředstavitelný potenciál. Výkonnost a tvořivost lidské mysli má však své limity. Lidská mysl v sobě nese svědectví o existenci mocného Stvořitele a že spravedlnost tohoto Pána vyžaduje existenci dalšího života, ve kterém se každý dočká odměny či trestu za své skutky. Může však mysl potvrdit podrobnosti o dalších věcech, o nichž neexistují důkazy?

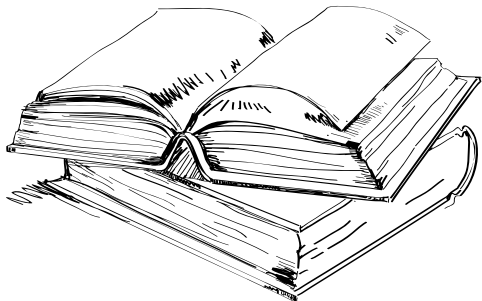

Toto se dělo v případě všech předchozích proroků (mír s nimi). Když jejich odpůrci nenašli nic, z čeho by je mohli obvinít, tvrdili, že jsou to kouzelníci a blázni.

Kdo si přečte Korán, zjistí, že jasně vysvětluje hranice víry. Podrobně popisuje počátek světa a také jeho konec. Popisuje ráj a jeho hojnost a peklo a jeho muka, počet jeho bran a počet andělů, kteří ho střeží. Objasňuje záležitosti člověka i vesmíru. Z jaké teorie o mysli by všechny tyto podrobnosti mohly vycházet?

Zdrojem takových podrobností nemůže být lidský intelekt a schopnosti. Buď je to lež, faleš a výmysl, nebo je to pravda, která přišla zjevením.

Mnohé informace o vesmíru obsažené v Koránu potvrdila i moderní věda. Zároveň moderní věda netvrdí nic, co by bylo s Koránem v rozporu.

Mohl Korán čerpat ze starých písem a jen je přeformulovat?

Další otázka tedy zní: Je možné, že své informace čerpal z písem dřívějších proroků?

Když pomineme skutečnost, že Muhammad (mír s ním) byl sám negramotný a většina jeho lidu byla také negramotná, neměl žádný přístup k teologickému učení a nepohyboval se ve společnosti nikoho z lidu knihy (židů a křesťanů), vyjma krátkého setkání s jedním příbuzným v dětství. Historická fakta potvrzují, že učenci lidu knihy v těchto časech své vědění skrývali, aby si tím udržovali své výsadní postavení; teologické znalosti nebyly veřejně přístupné.

Když pomineme i toto, objeví se jasná skutečnost, že Korán neodpovídá ve všem tomu, co se píše v knihách židů a křesťanů. Korán naopak přišel proto, aby opravil mnoho nesprávných informací změněných některými náboženskými představiteli. Také doplnil, co v některých příbězích chybělo, zjevil, co z vědění utajovali a vysvětlil, v čem se mýlí a co bylo nespravedlivě připsáno náboženství proroků (mír s nimi), zatímco oni s tím neměli nic společného. Korán je takových příkladů plný. Je tedy možné, aby přes to všechno byl Muhammad (mír s ním) učedníkem židů a křesťanů a své vědomosti čerpal od nich?

Jasná historická skutečnost

Každý seriózní zvědavý člověk se musí pozastavit a dlouze zamyslet nad jednou skutečností: Prorok islámu Muhammad (mír s ním) byl Arab.

Historické prameny ukazují, že Arabové té doby byli lidem, který se nemohl chlubit žádným hodnotným uměním, vyjma výmluvnosti a vytříbenosti vyjadřování. Jejich uměním byla poezie a literatura, o nichž pořádali symposia, shromáždění a festivaly a kmen mohl získat vážnost či posměch jen kvůli o něm složené básni.

Z historických pramenů vyplývá, že když Arab té doby přednesl báseň, ostatní na to reagovali tím, že v jeho básni hledali nedostatky, doplňovali její fráze a obecně mu odpovídali jeho vlastní metodikou. V tomto spočívaly jejich soutěže a předvádění jejich schopností a znamenitosti.

V tomto kulturním kontextu Muhammad (mír s ním) přišel za těmi, kdo ho brali za svého úhlavního nepřítele a nevynechali žádnou zbraň v boji proti němu, když na něho útočili a odrazovali lidi od jeho následování, a vyzval je k vytvoření něčeho podobného Koránu nebo alespoň jeho malé části. Oni však na tuto výzvu nepřistoupili, přešli ji mlčením a konfrontaci se vyhýbali.

Jak je možné, že se Muhammad (mír s ním) této výzvy neobával, když mohla v těchto lidech vyburcovat jejich jedinečné schopnosti v jejich nejsilnější oblasti? Co kdyby se proti němu postavili jednotlivci či celé skupiny, veřejně ho porazili a tak v očích lidí podpořili své falešné tvrzení, že je lhářem?

Lze připustit, že dobře znal potenciál a schopnosti svého lidu, avšak proč rozšířil tuto výzvu, že nebudou schopni přijít s ničím podobným Koránu, i kdyby se všichni spojili, také na všechny budoucí generace až do konce světa?

Tato výzva byla natolik riskantní, že by se ji neodvážil vyřknout nikdo, jehož srdce nespočívá v naprosté jistotě o tom, co říká. Žádný z Kurajšovců a předních básníků té doby nebyl schopen vytvořit nic, co by se podobalo Koránu, ani jeho malé části.

A tak tomu je až dodnes. Každý, kdo se o to v průběhu dějin pokusil, byl potupně poražen a stal se jen terčem posměchu a pohrdání.

Súra al-Fátiha:

Je to nejvýznamnější kapitola Koránu. Muslim ji přednáší při svých denních modlitbách. Zde je její význam:

Význam súry al-Fátiha

Ve jménu Alláha milosrdného, slitovného

Ve jménu Alláha, začínám přednášet tuto súru, velebím Toho, jehož milosrdenství zahrnuje vše.

Chvála Alláhovi, Pánu lidstva veškerého,

Velebím Alláha Jeho přívlastky, činy a milostí. Miluji Ho a velebím ho, protože On je stvořitelem, vlastníkem a živitelem všech bytostí na tomto světě.

Milosrdnému, Slitovnému,

On je milosrdný (Ar-Rahmán), jehož milosrdenství zahrnuje vše na tomto světě. On je slitovný (Ar-Rahím), jehož slitování přichází k Jeho věřícím služebníkům.

Vládcí dne soudného!

On je vládcem a svrchovaným soudcem v den zúčtování.

Tebe uctíváme a Tebe o pomoc žádáme,

Pane náš, uctíváme pouze Tebe, v uctívání k Tobě nepřidružíme naprosto nic a nikoho. Pouze Tebe žádáme o pomoc, protože Ty jsi vlastníkem všech věcí.

Ved' nás stezkou přímou,

Alláhu, přived' nás na přímou stezku a udržuj nás na ní až do dne, kdy se k Tobě navrátíme a nastane soud.

Stezkou těch, jež zahrnuš milostí Svou,

Cestou těch, jež jsi zahrnul Svou milostí, proroků a spravedlivých lidí, kteří poznali pravdu a následovali ji.

Ne těch, na něž jsi rozhněván, ani těch, kdo v bludu jsou.

Vzdal nás od cesty těch, kdo si vysloužili Tvůj hněv, protože poznali pravdu, ale nenásledovali ji. A od cesty těch, kdo zbloudili a nenásledovali pravdu z nevědomosti a omylu.

Amen

Meaning: O Allah, answer my prayer.

Každý má své poslední slovo

Když bylo o Koránu řečeno toto vše, zůstává na každém jednotlivci, jaký k němu zaujme postoj ze své osobní zkušenosti, z jeho četby a zamyšlení nad ním. Navíc je třeba zvolit vhodný překlad, pokud ho člověk není schopen číst v původní arabštině.

V Koránu stojí, že největším důkazem pravdivosti Muhammadova proroctví je to, co vstoupí do srdcí a myslí lidí z přednášení Koránu a rozjímání nad ním. Korán říká: {Cožpak jim nestačí, že jsme ti seslali Písmo, jež je jim sdělováno? A v tom věru je milosrdenství i připomenutí lidem věřícím.} (29:51).

Korán vyzývá k četbě a uvažování nad ním všechny lidi. Avšak odmítají to ti, kdo mají na srdcích zámky (47:24).

Uctívání v islámu – co je a co není pravda

Potřebuje

Potřebuje Alláh naše uctívání?

Nejvyšší Alláh naše uctívání a skutky nepotřebuje. Úspěch a spása podle islámu nezávisí na pouhých rituálech, formalitách a peněžních příspěvcích, ale vychází z toho, do jaké míry člověk věří v Alláha a řídí se Jeho příkázáními. To se pak musí odrážet v praktickém životě ušlechtilostí charakteru a jednání, přispíváním k dobru lidského společenství a úsilím k jeho rozvoji.

Alláh v Koránu řekl: {A džiny a lidi jsem jediné proto stvořil, aby Mne uctívali, a nechci od nich žádný příděl obživy a netoužím po tom, aby Mne živili, vždyť Bůh sám je živitel, vládce síly a nezviklatelný!} (51:56-58).

Když byli někteří lidé zmateni a ptali se na správný směr během modlitby, protože v islámu se lidé modlí ve směru Ka'by v Mekce, bylo jim zdůrazněno, že podstata náboženství spočívá v upřímnosti víry, dobrých skutcích a prospěšnosti lidstvu, ne pouze v otáčení se na východ či na západ. Bylo jim řečeno: {Zbožnost nespočívá v tom, že obrácíte tváře své směrem k východu či západu, nýbrž zbožný je ten, kdo uvěřil v Boha, v den soudný, v anděly, Písmo a proroky a rozdává z majetku svého bez ohledu na lásku k Němu příbuzným, sirotkům, nuzným, po cestě (Boží) jdoucím, žebrákům a na otroků vykoupení, a ten, kdo modlitbu dodržuje a almužnu udílí. A zbožní jsou ti, kdož úmluvy své dodržují, když je jednou uzavřeli a v protivenství, v neštěstí a v dobách násilí jsou trpěliví – to jsou ti, kdož víru pravou mají, a to jsou bohobojní.} (2:177).

Korán opakovaně zdůrazňuje, že kdo vyvíjí úsilí v uctívání a zbožnosti, je to k jeho vlastnímu prospěchu a spáse a kdo nevěří, je to k jeho vlastní ztrátě, protože Alláh je soběstačný a nikoho z nás nepotřebuje. Alláh v Koránu říká: {Ten, kdo ve víře se usilovně snaží, ten věru sám pro sebe tak činí, vždyť Bůh je soběstačný vůči lidstvu veškerému.} (29:6).

Když byli někteří lidé zmateni a ptali se na správný směr během modlitby, bylo jim zdůrazněno, že podstata náboženství spočívá v upřímnosti víry, dobrých skutcích a prospěšnosti lidstvu, ne pouze v otáčení se na východ či na západ.

Pilíře islámu

Pilíře islámu jsou nejdůležitější skutky uctívání, které islám po muslimech požaduje. Jsou to:

1

Víra a vyznání upřímného odevzdání se Alláhovi a následování Jeho proroka Muhammada (mír s ním). Znamená to dosvědčit, že není nikdo hodný uctívání vyjma Alláha a že Muhammad je Alláhovým poslem. (Viz str. 53)

2

Vykonávání povinných modliteb. (Viz str. 174)

3

Placení zakátu, tedy povinné roční almužny těm, kdo jsou jejími legitimními příjemci. (Viz str. 182)

4

Půst v měsíci ramadánu. (Viz str. 188)

5

Pouť k Alláhovu domu v Mekce, kterou musí vykonat všichni, kdo jsou toho finančně a fyzicky schopni. (Viz str. 192)

Proč existují povinnosti a zkoušky?

Tato otázka se v různých obměnách neustále opakuje. Někteří lidé říkají: „Proč nám Alláh dal ústa a žaludky a pak nám přikázal postit se?“ „Proč stvořil krásu a vášně a potom nám nakázal klopení zraku a cudnost?“ A někteří dokonce říkají: „Proč nám dal sílu a moc a potom nám zakázal podrobovat si druhé lidi?“

Odpovědi na tyto a podobné otázky jsou z islámské perspektivy zcela jasné. Alláh nám dal tyto schopnosti a potenciál proto, abychom je ovládali, ne proto, abychom se jimi nechali ovládat. Alláh nám dal koně, abychom na nich jezdili a řídili je, ne abychom se jimi nechali vláčet. Naše těla a náš potenciál jsou našimi koňmi, kteří byli stvořeni proto, abychom je kontrolovaně využívali správným způsobem, ve správný čas a na správném místě a ne naopak.

Z toho vyplývá, že postavení člověka a jeho znamenitost se odvíjí od jeho schopnosti ovládat své touhy a nasměrovat svůj potenciál k tomu, co je prospěšné. Tímto způsobem Alláh rozlišuje mezi lidskými bytostmi a na základě toho je bude soudit. A za tímto účelem nás Alláh také stvořil.

Korán říká: {Věru jsme člověka stvořili z kapky semene, ze směsí, zkoušejíce jej. A slyšícím a vidoucím jsme jej učinili a na správnou cestu – ať vděčný je, či nevděčný – jsme jej uvedli.} (76:2-3).

Postavení člověka a jeho znamenitost se odvíjí od jeho schopnosti ovládat své touhy a nasměrovat svůj potenciál k tomu, co je prospěšné.

Cokoliv člověka postihne za problémy a obtíže, je pouze zkouškou, díky které má možnost rozvíjet svůj duchovní, etický a náboženský potenciál a která nám připomíná smysl našeho života a pozemského života vůbec. V Koránu stojí: {Budeme vás zkoušet trochu strachem a hladem a ztrátou na majetku i lidech a plodech – avšak oznam zvěst radostnou trpělivým kteří, když postihne je neštěstí, hovoří: „My Bohu patříme a my k Němu se navrátíme!“} (2:155-156).

Pozemský život je pro nás tedy otevřená cesta, po níž můžeme kráčet vpřed nebo také zpět, ve víře i v jednaní. Alláh nám dává mnoho příležitostí k přijetí vedení a k nápravě, avšak nenutí nás k tomu; nechává nám otevřené dveře naší svobodné volby. Vede nás ke kultivování země, prospívání lidstvu, poučení se z našich vlastních chyb, k pokání a navrácení se k Němu, kdykoliv chybujeme, nebo se odchýlíme ze správné cesty. Prorok Muhammad (mír s ním) řekl: „Kdybyste byli lidem, který nehřeší, Alláh by vás odstranil a nahradil vás lidmi, kteří hřeší a žádají o Alláhovo odpuštění a On jim pak odpustí.“ (Sahíh Muslim 2749)

| 173 |

Modlitba

Možná jste se nad modlitbou už zamýšleli, když jste poprvé uviděli ten nezvyklý výjev, třeba na sociálních sítích, kdy se muslim či skupina muslimů postaví daným směrem, nejdříve stojí, potom se klaní a padají na tvář a jakoby byli zcela odpoutáni od tohoto světa.

Co znamená modlitba v islámu?

Modlitba je v islámu nesmírně důležitá, protože je nejvýznamnějším způsobem jak dosáhnout Alláhovy blízkosti, prosebně se na Něho obracet a vyjadřovat svou pokoru vůči Němu, jak Alláh řekl Svému prorokovi: {Leč padni na tvář svou a (k Bohu) se přiblíž!} (96:19). Proto je modlitba druhým pilířem hned po slovním vyznání víry.

Muhammad (mír s ním) řekl: „Islám stojí na pěti: vyznání, že nikdo není hoden uctívání vyjma Alláha a že Muhammad je Jeho poslem, konání modlitby...“ (Al-Bucháří 8)

Muslim bude odměněn za modlitbu podle toho, nakolik během modlitby oprostil své srdce a mysl od světských záležitostí, nakolik se soustředil a podle pravdivosti jeho odevzdání se Alláhovi, jeho pocitů přiblížení se k Němu, což jsou pocity, které duši přinášejí klid a mír. Právě proto byla modlitba největším zdrojem klidu a míru pro proroka Muhammada (mír s ním).

Korán nás vede ke konání modlitby, avšak nikoliv pouze k jejímu mechanickému provádění, protože skutečná modlitba vyžaduje propojení údů s myslí, srdcem a duší. Pokud ji konáme tímto způsobem, modlitba se pro nás stane velkým povzbuzením ke konání dobrých skutků a vyhýbání se špatným skutkům.

Připomínání si Alláha a obracení se na Něj obecně patří mezi to nejlepší, co člověk může dělat.

Alláh pravil: {Sděluj jim to, co bylo ti z Písma vnuknuto! Dodržuj modlitbu, vždyť modlitba odvrací od nemravnosti a věcí zavrženíhodných! Vzpomínání pak Boha je povinností největší a Bůh dobře ví, co děláte.} (29:45).

Kdo se domnívá, že modlitba je pouze záležitostí tělesného cvičení, jemuž předchází hygiena, uchází mu hlavní podstata. To, co vidí na modlitbě, jsou pohyby a slova, jimiž se velebí velikost Alláhova a připomíná se jimi v srdcích. Prvními slovy, která modlí se při pozvedání rukou vysloví, jsou „Alláhu akbar“ (Alláh je převeliký). Později se ve vší pokoře ukloní při uvědomování si Alláhovy vznešenosti, přiznává svou vlastní slabost před Ním a říká: „subhána rabbi al-‘azím“ (sláva mému vznešenému Pánu). Poté v touze po přiblížení se k Němu a po vyslyšení svých modliteb padne na tvář.

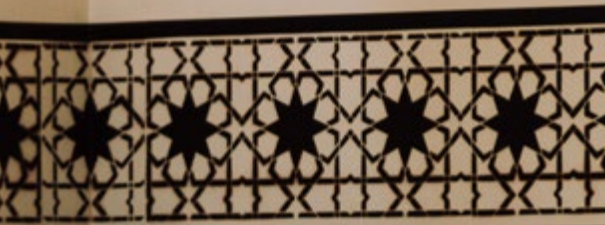
Modlitba byla největším zdrojem klidu a míru pro proroka Muhammada (mír s ním).

Čelo a nos položí na zem a řekne: „subhána rabbi al-‘a‘lá“ (sláva mému nejvyššímu Pánovi), modlí se k Němu a obrací se na Něho se svými žádostmi. Takové jsou ve zkratce úkony a slova modlitby. Modlitba není pouhé cvičení a drmolání, je to významná chvíle, kdy se věřící dostává do spojení se svým Pánem, na němž závisí jeho existence a prospěch.

Alláh učinil pro muslimy pět modliteb povinnými každý den. Je možné je konat kdekoliv, avšak je lepší konat je v mešitě, aby se tím prohloubily také vzájemné vztahy mezi muslimy, posílila se jejich jednota a usnadnila vzájemná spolupráce v náboženských i světských záležitostech.

V islámu se také doporučuje konání dalších nepovinných modliteb, kdykoliv na ně muslim má čas a sílu.

Muslimové jsou při modlitbě otočeni směrem ke Ka‘bě, což je krychlová kamenná stavba. Postavil ji patriarcha proroků Abraham (mír s ním) v Mekce na západě Arabského poloostrova. Proroci (mír s nimi) k ní konali pouť. Muslimové ji považují za stavbu, která jim nemůže v ničem prospět ani uškodit, avšak Alláh tento směr nařídil, aby muslimové byli v modlitbě sjednoceni stejným, společným směrem.

Azán, volání k modlitbě

Toto volání lidem připomíná začátek modlitby a vyzývá je, aby se vydali do mešit.

Je také jedním ze způsobů vzpomínání Alláha a Jeho velebení a připravuje muslimy k účasti na modlitbě. Znění azánu:

1. 4x *Alláhu akbar (Alláh je převeliký)*
2. 2x *Ašhadu al-lá iláha ill-Alláh (Vyznávám, že není božstva kromě Alláha)*
3. 2x *Ašhadu anna Muhammadan rasúl-Alláh (Vyznávám, že Muhammad je Alláhovým poslem)*
4. 2x *Hajja 'allas-saláh (Vzhůru k modlitbě)*
5. 2x *Hajja 'allal-faláh (Vzhůru ke spáse)*
6. 2x *Alláhu akbar (Alláh je převeliký)*
7. *Lá iláha ill-Alláh (Není božstva kromě Alláha).*

Posvátná mešita (al-masdzid al-harám) je pro muslimy nejvýznamnější mešitou. V ní stojí Kaaba, což je krychlová kamenná stavba, kterou postavil prorok Abraham. Korán muslimům nařídil, aby se při modlitbě obraceli jejím směrem, ať jsou kdekoliv na světě. To však neznamená, že by ji uctívali, ani že by jim mohla v ničem prospět či uškodit.

Povinná almužna (*zakát*)

Asi všichni věří, že musí existovat nějaké řešení obrovského protikladu mezi nesmírným bohatstvím a naprostou chudobou. Jak se prohlubuje propast mezi bohatými a chudými, společností se šíří kriminalita a hrozí jí rozpad. Tento problém se snaží řešit různé ekonomické systémy, filozofické přístupy i legislativní opatření. Jak se k tomu staví islám?

Alláh jako jeden z pilířů islámu pro bohaté muslimy určil, že musí ekvivalent 2,5% ročního přebytku svého majetku rozdat chudým a potřebným.

Zakát není laskavostí bohatých chudým, ale je právem chudých na malý podíl z majetku bohatých, který chudí a potřební dostávají, aniž by museli žebrať a cítit se poníženi.

Dané nízké procento (2,5%) je minimem, jež musí bohatý muslim platit chudým. Maximální úroveň dobročinnosti stanovena není a lidé v ní mohou navzájem soutěžit. Tato štědrost povede ke zvýšené prosperitě a zdraví, správnému vedení a spokojenosti a na onom světě bude mnohonásobně odměněna.

V Koránu se uvádí, že peníze těch, kdo štědře vydávali s úmyslem potěšit Alláha, se podobají zasetému zrně pšenice. Vyrostě z něho sedm klasů a v každém z nich bude sto zrn, takže celkem se urodí sedm set zrn. A Alláh to ještě dále rozmnoží podle upřímnosti dárce a jeho úmyslu, protože Alláh je štědrý a zná skutečnou podstatu všech věcí: {Ti, kdož vydávají jmění své na stezce Boží, jsou podobni zrně, z něhož vyrůstá sedm klasů, z nichž každý má sto zrn. A Bůh mnohonásobně odplácí tomu, komu chce, neboť Bůh je velkorysý, vševědoucí.} (2:261).

Korán nás zpravuje, že dávat peníze potřebným je očištěním duše. Alláh v Koránu Svému prorokovi přikázal: {Ber ze jmění jejich almužnu, kterou je očišťuješ a ospravedlňuješ! Modli se za ně, neboť modlitba tvá bude pro ně uklidněním a Bůh je slyšící, vševědoucí.} (9:103).

Dále nám říká, že kdo je lakomý, nedává chudým a nepomáhá jim, utrpí největší ztrátu, protože je lakomý sám vůči sobě ohledně svého vlastního štěstí v tomto pozemském životě i na onom světě.

Korán říká: {Hle, takoví jste – jste vyzýváni, abyste rozdávali na cestě Boží, avšak mezi vámi jsou lakomci. Kdo však je lakomý, je jím ke škodě vlastní, neboť Bůh je soběstačný, zatímco vy jste potřební. A obrátíte-li se zády, tedy On vás vystřídá lidem jiným, jenž vám nebude podoben.} (47:38).

Dodržováním tohoto významného pilíře islámu bude dosaženo skutečných sociálních jistot a soudržnosti mezi různými společenskými vrstvami. Placení zakátu legitimním potřebným zajistí, že bohatství nebude proudit výhradně v rámci úzké ekonomické elity. Proto raní muslimové zakát a almužny nechávali kolovat mezi lidmi ve snaze nalézt skutečně potřebné, avšak nikoho nenalezli.

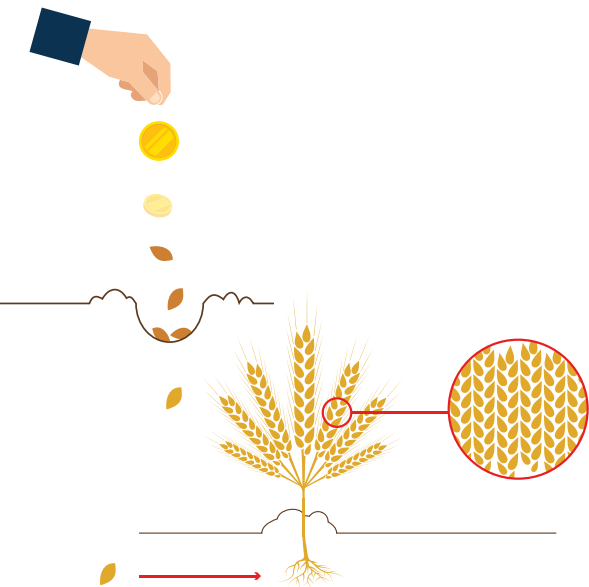
Výrazně se tím takélepší vztahy mezi lidmi, protože lidská duše byla stvořena tak, že miluje toho, kdo jí prokázal dobro, takže všichni jednotlivci v muslimské společnosti se budou navzájem milovat a ve své lásce budou tvořit jednotnou, vnitřně soudržnou strukturu. Počet krádeží, přepadení a rabování se výrazně sníží, nebo tyto jevy zcela vymizí.

Zakát není laskavostí bohatých chudým, ale je právem chudých na malý podíl z majetku bohatých, který chudí a potřební dostávají, aniž by museli žebrot a cítit se ponížene.

V Koránu se uvádí, že peníze těch, kdo štědře vydávali s úmyslem potěšit Alláha, se podobají zasetému zrnu pšenice. Vyroste z něho sedm klasů a v každém z nich bude sto zrn, takže celkem se urodí sedm set zrn.

Půst

Jako společnost obdivujeme ty, kdo se dokáží úspěšně vzdát nějaké potraviny ze zdravotních důvodů či kvůli snížení váhy, nebo striktně dodržují nějaké lékařské doporučení. Když člověk ovládne své touhy pro nějaký vyšší cíl, považujeme to za ohromný úspěch a důkaz silné vůle.

Muslimové při půstu uplatňují ještě větší sebekontrolu a ovládnutí tuh, ale hlavně se při něm řídí příkázáními Nejmodřejšího z moudrých.

Půst je jedním z pěti pilířů islámu, proto je povinností pro každého, kdo je toho schopen, aby se od rozbřesku do západu slunce každý den měsíce ramadánu (devátý měsíc islámského lunárního kalendáře) postil a zdržel se všeho, co půst ruší, tedy jídla, pití a pohlavního styku.

Korán nám sděluje, že půst byl předepsán také dřívějším národům a i když se konkrétní podoba mohla lišit, jeho účel byl tentýž a nikdy se nezměnil: dosažení zbožnosti a uctívání Alláha.

Prorok (mír s ním) naznačil, že pokud se stav nějakého člověka a jeho způsoby po půstu nezlepšily, neměl z něho prospěch.

Alláh říká: {Vy, kteří věříte, předepsán vám jest půst, tak jako byl již předepsán těm, kdož před vámi byli – snad budete bohabojní!} (2:183).

Když se muslimovi podaří ovládnout své přípustné touhy po daný počet hodin v dané dny, získá tím nad sebou vládu a bude se schopen ovládat ve všech oblastech svého života a nepropadnout ani nepřípustným touhám.

Proto Prorok (mír s ním) naznačil, že pokud se stav nějakého člověka a jeho způsoby po půstu nezlepšily, neměl z něho prospěch. Řekl: „Kdokoliv se nevyhýbá falešným řečem a jednání, Alláh od něho nepotřebuje, aby se vzdal jídla a pití.“ (Al-Bucháří 1804)

Hlad a žízeň se stávají motivací postícího k pomoci chudým a hladovým, kteří si nedokáží opatřit jídlo a pití i navzdory veškerému svému úsilí, protože sám pocítil něco z jejich utrpení.

Prorok (mír s ním) naznačil, že pokud se stav nějakého člověka a jeho způsoby po půstu nezlepšily, neměl z něho prospěch.

Skrze půst islám muslimům připomíná hlad chudých a jejich potřebu jídla.

Pouť (*hadždž*)

Součástí většiny náboženství jsou náboženské pouti, na nichž lidé vyjadřují své uctívání a vztah ke svému Stvořiteli. Nejnámější a největší z nich co do počtu účastníků je pouť muslimů. Každý rok se více než tři milióny muslimů setkávají na jednom malém místě a společně se vydávají na tuto posvátnou cestu.

V čem spočívá islámská pouť?

Pouť do Mekky je jedním z pěti pilířů islámu a je jednou za život povinná pro každého muslima, který si to může finančně a fyzicky dovolit.

Je to výjimečná cesta, na níž se stírají všechny rozdíly mezi lidmi; společenská třída, národnost, etnikum či majetek nehrají žádnou roli. Všichni jsou si rovni, bok po boku, oblečení do stejného prostého oděvu a pronášejí slova vyjadřující podstatu vztahu služebníka ke svému Pánu: (Labbajk Allahumma labbajk. Labbajka lá šaríka laka labbajk. Innal-hamda wan-ní'mata laka wal mulk. Lá šaríkalak.) „Zde jsem, Pane můj, odpovídám na Tvou výzvu, odpovídám na Tvou výzvu. Pane můj, přišli jsme dosvědčit svými jazyky a potvrdit svými srdci, že Ty jediný jsi hoden uctívání a nikdo mimo Tebe. Pouze Tobě náleží veškerá vděčnost a velebení. Jsi jediným stvořitelem, živitelem a pánem.“

Pout' je duchovní cestou, na níž muslim přechází mezi stavy, činy a slovy s cílem obsáhnout všechny formy vzpomínání Alláha, projevit svou pokoru a potřebnost vůči Alláhovi a žádat o Jeho odpuštění a odměnu. Prorok Muhammad (mír s ním) řekl: „Obcházení kolem Domu a sa'í (běh mezi pahorky as-Safá a al-Marwa) při pouti byly ustanoveny ke vzpomínání Alláha.“ (Ibn Abí Šajba 15334)

Poutnický oděv, do kterého se poutník obleče po odložení svého běžného oblečení, tvoří dva kusy látky jako symbol odevzdání se Alláhovi a rovnosti se všemi ostatními poutníky, kteří přišli ze všech koutů světa.

Rodina v islámu

S

S trochou nadsázky by se dalo říci, že v dnešní době je rodina často jen skupinou jednotlivců s klíči k jednomu domu.

M

Mnoho lidí se vyhýbá manželství ze strachu ze závazků vůči partnerovi či dětem a říká: „Proč si jen neužívat a neplnit si svá přání bez omezující odpovědnosti?“

Tento postoj se v dnešní době velmi rozšířil, avšak existoval vždy. Je to v jádru krátkozraká a sobecká touha po osobním prospěchu s destruktivním dopadem na jednotlivce i celou společnost.

Proto islám klade velký důraz právě na rodinu, na její strukturu a vzájemná práva a povinnosti jejích členů. V islámu je rodina místem uvědomění, výchovy a vzdělávání a jejím založením, utvářením a úspěšným fungováním lze dosáhnout cíle ozdravení celé společnosti.

Zásadní význam rodiny se odráží v mnoha islámských pravidlech, například:

Islám zdůrazňuje důležitost manželství a založení rodiny.

- V islámu je manželství a založení rodiny jedním ze vznešených skutků a z tradice proroků. Když se někteří Prorokovi společníci chtěli plně oddávat uctívání, modlit se celou noc, ve dne se postit (každý den) a opomíjet manželství, Prorok (mír s ním) jim na to řekl: „Já se postím (některé dny) a jindy ne, modlím se (po část noci) i spím (po zbytek noci) a žením se. Tedy kdokoliv se neřídí mojí tradicí, není ode mne.“ (Al-Buchárí 4776)

- Když Korán hovoří o milosti a znameních pro Adamovy potomky, jako první uvádí, že Alláh stvořil klid, lásku, dobro a štěstí mezi mužem a jeho manželkou. Korán říká: {A patří k Jeho znamením, že vám z vás samých manželky stvořil, abyste u nich klid našli. A vložil mezi vás lásku a dobro - a věru jsou v tom znamení pro lidi přemýšlivé.} (30:21).
- Lidé jsou nabádáni, aby ostatním pomáhali ve věci uzavření manželství. V islámu člověk usilující o manželství patří mezi ty, komu se dostane Alláhovy pomoci, jak řekl Prorok (mír s ním): „Tři mají právo na pomoc od Alláha.“ A poté mimo jiné uvedl: „Muž, který se chce oženit kvůli cudnosti.“ (At-Tirmídhí 1655)
- Mladí lidé by se podle islámu měli ženit a vdávat, aby v manželství našli klid a legitimní uspokojení svých tuh, které v tomto věku bývají nejsilnější.

“

Když Korán hovoří o milosti a znameních pro Adamovy potomky, jako první uvádí, že Alláh stvořil klid, lásku, dobro a štěstí mezi mužem a jeho manželkou.

2

V islámu se těší plné úctě všichni členové rodiny, bez ohledu na pohlaví.

Islám na otce a matku klade velkou odpovědnost za východu a vzdělání jejich dětí. Alláhův posel (mír s ním) řekl: „Všichni jste pastýři a jste zodpovědní za vám svěřené. Vládce je pastýřem a je zodpovědný za svůj lid; muž je pastýřem a je zodpovědný za svou rodinu; žena je pastýřkou a je zodpovědná za dům svého manžela a děti; tedy vy všichni jste pastýři a jste zodpovědní za vám svěřené.“ (Al-Bucháří 853)

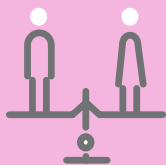
3

Islám klade velký důraz na úctu vůči matkám a otcům. Jejich děti se o ně po celý svůj život mají starat a poslouchat je.

Synové a dcery mají bez ohledu na svůj věk povinnost své rodiče ctít a být k nim laskaví. Alláh to připodobňuje ke Svému uctívání a zakázal jakýmkoliv způsobem překračovat hranice slovy i činy, i kdyby to bylo jen citoslovce znechucení. Alláh v Koránu řekl: {Pán tvůj rozhodl, abyste nikoho kromě Něho neuctívali a abyste rodičům dobré prokazovali. A jestliže jeden či oba z nich u tebe zestárnou, neříkej jim „Fuj!“ a neodbývej je stroze, nýbrž mluv s nimi slovem laskavým!} (17:23).

4

Stejně tak přikazuje dodržovat práva dětí a být mezi nimi spravedlivý při vydávání peněz.

Alláhův posel (mír s ním) řekl: „Pro muže je dostatečným hříchem zanedbávat toho, jehož živí.“ (Abú Dawúd 1692) O péči a výdajích, zejména ohledně dcer, řekl: „Kdo má dcery a je k nim dobrý, stanou se mu ochranou před pekelným ohněm.“ (Al-Bucháří 5649).

5

Muslimové mají povinnost udržovat dobré a pevné vztahy se svými příbuznými.

To znamená, že muslim by měl udržovat dobré vztahy s příbuznými z otcovy i matčiny strany a jednat s nimi laskavě a mile. V islámu to patří mezi nejvýznamnější skutky, které vedou k přiblížení se k Alláhovi a také jsou skutkem v poslušnosti Alláhovi. Islám varuje před přetrháváním příbuzenských vazeb či špatným chováním k příbuzným a považuje to za jeden ze závažných hříchů. Prorok islámu (mír s ním) řekl: „Kdo zpřetrhá příbuzenské vazby, nevstoupí do ráje.“ (Muslim 2556)

Islám dětem zakázal jakýmkoliv způsobem překračovat hranice úcty vůči jejich rodičům slovy i činy, i kdyby to bylo jen citoslovce znechucení.

Postavení ženy v islámu

I letmý

I letmý pohled na televizní reklamy, billboardy či titulní stránky časopisů ukáže, jak velkého zločinu se materialistická civilizace dopouští na ženách. Žena je tu vnímána pouze jako objekt, figurína a zboží a slouží k rozdmýchávání a uspokojování vášní a chtíče.

Tato degradace ženy na zdroj rozkoše a prodejní nástroj je pouze jednou z mnoha forem ponižování ženy v lidských dějinách.

Ženy, které dlouze trpěly nespravedlností a útlakem, proti těmto nespravedlnostem nebojovaly proto, aby se nakonec ocitly přesně tam, odkud vyšly. Toužily po lepším a spravedlivějším postavení.

Islám od svého počátku před 1400 lety dal vzniknout skutečné obrodě proti

nespravedlivým ideologiím a postupům utlačujícím ženy. Zavedl také zákony a pravidla chránící práva a postavení žen, aby ženy mohly žít důstojně a spokojeně a mohly v tomto životě co nejlepším způsobem naplňovat své poslání.

Proto jedna z nejdelších kapitol Koránu nese název „Ženy“ a dlouze pojednává o zásadách a pravidlech ohledně práv žen. Alláh v Koránu uvádí příběhy mnoha zbožných žen a jedna z kapitol se také jmenuje „Marie“ po matce Ježíšově (mír s ním).

Islám přišel změnit pohled mužů na ženy, aby ženy mohly být tím, kým je Alláh stvořil, tedy lidskými bytostmi a ne zbožím, životními partnerkami a ne pouze souložnicemi a zdrojem klidu a náklonnosti pro svého manžela a ne zdrojem touhy a chtíče pro všechny muže.

Příklady islámských zásad a pravidel pro dodržování práv žen:

- Islám ženě dal právo zvolit si manžela a právo vychovávat a vzdělávat své děti. Výchova dětí se v islámu považuje za její velkou odpovědnost. Prorok (mír s ním) řekl: „Žena je pastýřkou a je zodpovědná za dům svého manžela a jejich děti.“ (Al-Bucharí 853)

- Žena má právo ponechat si po svatbě jméno po svém otci a toto jméno hrdě nosit. Vdaná žena si tedy po uzavření manželství nemění jméno, ale zůstává spojena se svým otcem a rodinou.
- Muži a ženy jsou si v mnoha nejrůznějších oblastech rovni, např. ve finančních transakcích, takže Prorok (mír s ním) řekl: „Ženy jsou druhými polovinami mužů.“ (Abú Dawúd 236)
- Islám mužům uložil povinnost starat se o ženy a živit je, aniž by ženy musely mít pocit, že jim muži prokazují nějakou laskavost, protože to je povinností mužů.
- Islám dal ženám právo na spravedlivý a štědrý podíl na dědictví. V některých případech je jejich podíl rovný podílu mužů a v jiných případech se jejich podíl zvyšuje či snižuje v závislosti na stupni jejich příbuznosti k zůstaviteli a na jejich finanční zodpovědnosti vůči ostatním členům rodiny. Je povrchní a krátkozraké, když se někteří lidé zaměřují pouze na případy, kdy je podíl žen nižší než podíl mužů, zatímco vůbec neberou v potaz finanční závazky, které Alláh uložil mužům, například povinnost muže živit a zabezpečovat manželku. Islám je komplexní a vyvážený systém, který nikoho nezvýhodňuje na úkor jiných.

- Islám klade velký důraz na pomoc potřebným ženám a slibuje muži, který takovým ženám pomáhá, nesmírnou odměnu na onom světě bez ohledu na to, zda je taková žena jeho příbuznou či není. Islám k takovému pomáhání vybízí a učinil to jedním z nejlepších skutků v Alláhových očích. Prorok (mír s ním) řekl: „Kdo se snaží pomáhat vdově či chudé, je jako ten, kdo bojuje na Alláhově stezce, či jako ten, kdo tráví své noci bez odpočinku v modlitbě a své dny půstem.“ (Al-Bucháří 5661)

Islám dal ženám právo na spravedlivý a štědrý podíl na dědictví. V některých případech je jejich podíl rovný podílu mužů a v jiných případech se jejich podíl zvyšuje či snižuje.

Někteří islám obviňují z utlačování žen, porušování jejich práv a dle jejich tvrzení středověkých metod, přitom však 75% konvertitů k islámu v rozvinutých většinově křesťanských zemích jako např. ve Velké Británii tvoří ženy, zejména poté, co se seznámily s islámskými zásadami pro oblast manželství a rodiny (viz např. The Independent z 6. 11. 2011).

Ženy, které si dle islámu zaslouží přednostní péči

Matka: K Alláhovu poslu (mír s ním) přišel jeden muž a řekl mu: „Proroku Alláhův, kdo si nejvíce zaslouží moji společnost?“ Alláhův posel (mír s ním) odpověděl: „Tvoje matka.“ Muž se zeptal: „Kdo po ní?“ On odpověděl: „Tvoje matka.“ Muž se zeptal znovu: „Kdo po ní?“ On řekl: „Tvoje matka.“ Muž se zeptal ještě jednou: „Kdo po ní?“ On odpověděl: „Tvůj otec.“ (Al-Bucháří 5626)

Dcera: Prorok (mír s ním) řekl: „Kdokoliv má tři dcery a je k nim trpělivý (tj. ohledně jejich výchovy, vzdělávání a zabezpečení) a živí je, napájí je a odívá je ze svých peněz (dle svých možností), budou pro něho v den zmrtnýchvstání štítem před pekelným ohněm.“ (Ibn Mádža 3669)

Manželka: Alláhův posel (mír s ním) řekl: „Nejlepší z vás jsou ti, kdo jsou nejlepší ke svým manželkám. A já jsem nejlepším z vás ke svým manželkám.“ (At-Tirmídhí 3895)

Vztah mezi mužem a ženou v islámu je komplementární, není tam místo pro boj mezi pohlavími, oba se vzájemně doplňují, vyvažují své slabé stránky a společně tvoří muslimskou společnost.

Žádný boj mezi pohlavími

V islámu není místo pro boj mezi pohlavími a soutěžení o pozemské statky, ani pro kampaně proti ženám či mužům ve snaze snížit jejich status, očerňovat je či upozorňovat na jejich nedostatky.

Vždyť jak by mohl člověk bojovat proti své druhé polovině? Žena je podle výroku Prorokova druhou polovinou muže a vztah mezi nimi je komplementární. Oba se tedy vzájemně doplňují, vyvažují své slabé stránky a společně tvoří muslimskou společnost.

Korán tuto komplementárnost krásně vyjadřuje těmito slovy: {Ony jsou pro vás oděvem a vy jste oděvem pro ně.} (2:187).

Co muž na první pohled u ženy vidí jako nedostatek, může být jiným druhem silné stránky, již on nemá a není jí schopen, přestože ji rodina potřebuje. Také co žena u muže vnímá jako slabost, může být projevem schopnosti, která jí nevyhovuje, avšak má své nezastupitelné místo v životě rodiny i ve společnosti.

Nedává smysl, že Alláh stvořil lidstvo ve dvou pohlavích (jako muže a ženy) a pak někdo přijde a prohlásí: „Obě pohlaví musí být ve všem stejná.“

Když někteří muži toužili po tom, co z práv bylo dáno ženám, a některé ženy také toužily po tom, co z práv bylo dáno mužům, v Koránu k tomu bylo zjeveno následující: {Nechovejte touhu po tom, čím Bůh vyznamenal některé z vás před jinými! Mužům dostane se části z toho, co si vysloužili, a ženám se také dostane části z toho, co si vysloužily. A prostě Boha o část přízně Jeho, vždyť Bůh zná dobře všechny věci.} (4:32).

Oba mají tedy svou vlastní jedinečnost, roli a čest. Oba se snaží naplňovat svou roli a usilovat o Alláhovu přízeň a potěšení. Islámská pravidla nepřišla pro prospěch mužů nebo žen, ale pro prospěch celého lidstva, muslimské společnosti a rodiny.

Vztah mezi mužem a ženou

Po celé lidské dějiny úprava vztahů mezi muži a ženami závisela na zvycích a etice každého národa, volby a preference různých národů se tedy vzájemně lišily a v průběhu času se proměňovaly i v rámci jednoho národa. Z dějepisných a antropologických knih se můžeme dozvědět, že existují skupiny lidí, které nevidí nic špatného na úplné nahotě a zcela volném sexu, zatímco jiné národy ženám nasazovaly pásy cudnosti (železné postroje na intimní partie opatřené zámek, jejichž účelem bylo zajistit, že žena nemohla souložit s nikým jiným než se svým manželem). Někde se zahalovali jen muži a ženy ne, nebo se zahalovaly jen některé části těla, zatímco jiné se odhalovaly. Nelze bohužel vypsát všechny zajímavé příklady.

Většina společností, zejména těch na určité úrovni civilizace, došla k poznání, že tato oblast potřebuje nějaký systém a pravidla, jimiž by se řídila, aby se život ve společnosti nepodobal džungli, v níž není žádného rozdílu mezi lidmi a zvířaty.

“

Většina společností, zejména těch na určité úrovni civilizace, došla k poznání, že tato oblast potřebuje nějaký systém a pravidla, jimiž by se řídila, aby se život ve společnosti nepodobal džungli, v níž není žádného rozdílu mezi lidmi a zvířaty.

Úprava vztahu mezi mužem a ženou v islámu

Vztah mezi muži a ženami v islámu není výsledkem lidské tvořivosti omezené jen geografickými a historickými faktory, ale je uceleným systémem vhodným pro všechny doby a místa. Byl zjeven Alláhem ve svatém Koránu a lidstvu ho přinesl vznešený prorok Muhammad (mír s ním).

Tento vztah ve své podstatě a rozsahu závisí na pozici ženy vůči muži podle islámem daných kategorií.

Typy vztahů mezi muži a ženami

1 Manžel

Nic neukazuje lépe podstatu vztahu mezi partnery než popis v Koránu. Korán nazval manžela oděvem ženy a manželku oděvem muže, protože je vzájemně spojují duševní, citová a tělesná pouta. Korán říká: {Ony jsou pro vás oděvem a vy jste oděvem pro ně.} (2:187).

2 Blízký příbuzný, který se se ženou nemůže oženit (*mahram*)

Výrazem *mahram* se označuje každý mužský příbuzný, jemuž je trvale zakázáno se se ženou oženit. Mužských příbuzných v této kategorii je třináct, například otec, děd, syn, bratr, strýc z otcovy i matčiny strany, synovec, vnuk atd. Žena může být před *mahram* příbuznými nezahalená v běžném oblečení (avšak ne nahá).

3 Cizí muž

Do této kategorie spadají všichni muži, kteří nejsou *mahram* příbuznými.

Islám zavedl pravidla upravující vztah žen s muži, kteří nejsou jejich *mahram* příbuznými, k ochraně jejich cti a cudnosti a také jako překážku satanovu neblahému působení na lidské bytosti.

Alláh, který lidi stvořil, ví nejlépe, co je pro ně dobré, jak stojí v Koránu: {Což nezná On ty, které stvořil, On, jenž prozíravý je a dobře zpravený?} (67:14).

Proč islám předepsal zahalení v přítomnosti cizích mužů?

- Tímto je ženě umožněno nejvhodnějším způsobem naplňovat svou roli v životě a ve společnosti v oblasti vědy a v dalších praktických oblastech a zároveň si uchovat svoji čest a cudnost.
- Snižuje riziko svedení a zajišťuje tím na jedné straně zdraví společnosti a na druhé straně čest a důstojnost jednotlivých žen.
- Pomáhá mužům, kteří jednají se ženami v jakékoli oblasti života, zachovávat si cudnost a sebeovládání, takže jsou schopni k ženám přistupovat jako k lidským bytostem s totožnými kulturními a intelektuálními kompetencemi a nikoliv jako k sexuálním objektům a nástrojům zábavy a potěšení.

Pravidla pro interakci mezi mužem a ženou, kteří nejsou mahram příbuznými:

1 Klopení zraku

Alláh přikázal oběma pohlavím klopit zrak, což znamená nedívat se na to, co rozněmýchává sexuální touhu. Klopení zraku je cestou cudnosti a zachování cti, zatímco neomezený pohled je cestou hříchu a nemorálností. Toto je uvedeno v Koránu: {Řekni věřícím, aby cudně klopili zrak a střežili svá pohlaví – a to je pro ně čistší, vždyť Bůh dobře je zpraven o všem, co konají. A řekni věřícím ženám, aby cudně klopily zrak a střežily svá pohlaví a nedávaly na odiv své ozdoby kromě těch, jež jsou viditelné.} (24:30-31).

2 Vzájemné jednání s etikou a dobrými způsoby

Muž by měl jednat se ženou v pracovních, vzdělávacích a dalších situacích s maximální etikou a úctou a vyhýbat se všemu, co jakýmkoliv způsobem vzbuzuje vášně.

3 Zahalení

Alláh nařídil zahalení pro ženy a ne pro muže kvůli tomu, co dal ženám z krásy a přitažlivosti, což ženy dělá větším pokušením pro muže, než by muži mohli být pokušením pro ženy. Po celé dějiny od starověku až po současnost můžeme vidět, že muži zneužívali ženy k uspokojování svých chtíčů, nikoliv naopak. Tento fenomén můžeme jasně vidět v moderních médiích.

Zahalení (hidžáb) v islámu znamená, že žena by si měla zahalovat celé tělo kromě obličeje a rukou (od zápěstí) před muži, kteří nejsou jejími mahram příbuznými.

Ti, kdo odsuzují islámský hidžáb (zahalování), zapomínají, jak se zobrazuje jedna z nejvýznamnějších žen v lidských dějinách, panna Marie. Nikdy se nezobrazuje jinak než plně zahalená způsobem, který se nápadně podobá právě islámskému hidžábu.

Islámská pravidla o jídle a pití

Jedna

Jedna z prvních otázek, kterou pokládají lidé zajímající se o islám, bývá: Proč se zakazuje alkohol a vepřové?

Při odpovědi na tuto otázku je třeba nejprve objasnit následující:

Korán muslimům povoluje užívat všeho na zemi. V Koránu jsou verše, ze kterých jasně vyplývá, že Alláh stvořil vše na zemi k našemu užitku (viz 2:29).

Toto zahrnuje také jídlo a pití, vše je tedy povoleno s výjimkou toho, co je vyjmenováno v Koránu, protože je to pro lidi škodlivé (pro tělesné či mentální zdraví). Za příklad slouží zákaz vepřového a alkoholu.

Vepřové

Zákaz konzumace vepřového masa je jasně uveden v Koránu, přestože Arabové 7. století prasata běžně neznali. Některé nemuslimy tento zákaz překvapuje, přestože se neuplatňuje pouze u muslimů, ale platí také v judaismu, což je dobře známá skutečnost. Jasně to dokládají texty z biblického Starého zákona. Překvapivější může být tvrzení mnohých teologů, že vepřové je zakázané také v křesťanství a dokládají to jednoznačnými texty z Nového zákona. Toto pravidlo však bylo pozdější církví změněno.

Není také nic divného na tom, že nás Alláh zkouší tím, že nám zakázal něco z nepřeberného množství jídla, které je nám jinak povoleno, aby tím zkoušel naši víru a poslušnost, stejně jako zkoušel Adama (mír s ním), když mu povolil jíst ze všech stromů v ráji a z jednoho konkrétního stromu mu jíst zakázal.

Není také nic divného na tom, že nás Alláh zkouší tím, že nám zakázal něco z nepřeborného množství jídla, které je nám jinak povoleno, aby tím zkoušel naši víru a poslušnost, stejně jako zkoušel Adama (mír s ním), když mu povolil jíst ze všech stromů v ráji a z jednoho konkrétního stromu mu jíst zakázal.

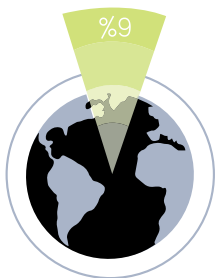

Omamné látky a alkohol

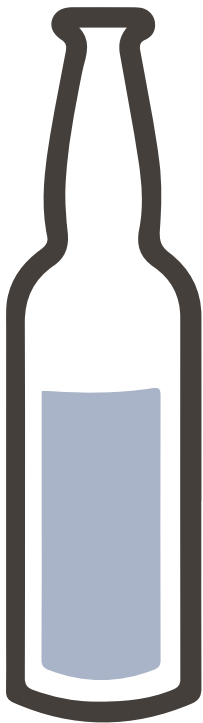
Mezi nejdůležitější úkoly vlád patří boj s epidemiemi a nemocemi ohrožujícími lidské životy a přijímání zákonů a budování systémů k ochraně zdraví a života lidu. Nedostatky v této oblasti mají silně negativní dopady na jednotlivce i na celou společnost.

Ve zprávách Světové zdravotnické organizace z 11. 2. 2011 a ve studiích provedených Oxfordskou univerzitou a publikovaných v časopise Nature 275-483 (ze dne 15. 3. 2012) najdeme šokující informaci, že roční počet obětí omamných látek převyšuje počet obětí AIDS, malárie a plicní tuberkulózy dohromady a téměř trojnásobně počet obětí všech válek, genocid a terorismu v daném roce. Zde je několik dalších zajímavých údajů uvedených ve zprávách Světové zdravotnické organizace:

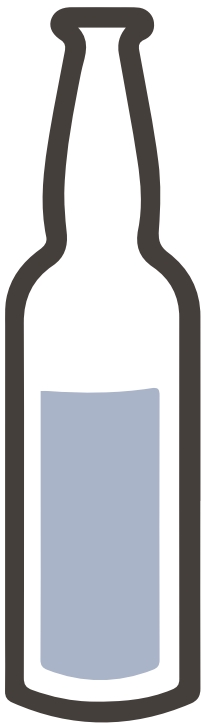

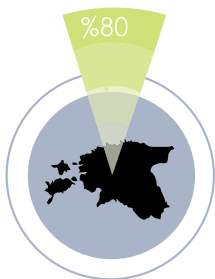
Na následky konzumace alkoholu ročně zemře více než 2,5 miliónů lidí, z nichž je **320 000 mladých ve věku** 15 – 29 let. Tento počet představuje 9% úmrtnosti v dané věkové skupině.

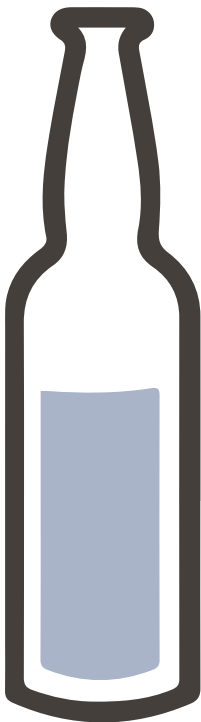

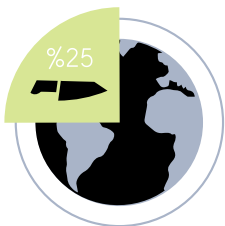
Studie provedená v
Americě uvádí, že **700
000 vysokoškolských
studentů** je napadeno
jinými studenty pod
vlivem alkoholu.

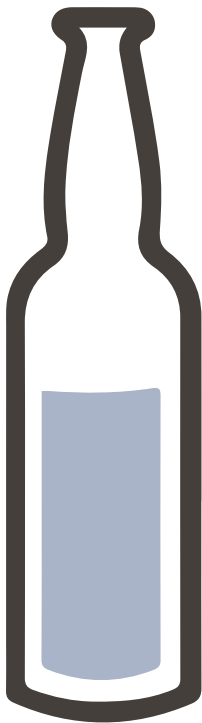

Zpráva z roku 2001 uvádí, že **80% násilných** trestných činů spáchaných mladými lidmi v Estonsku je spojeno s konzumací alkoholu.

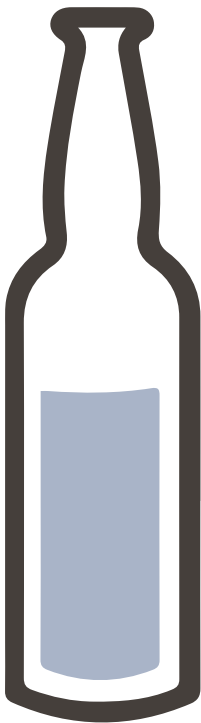
Alkohol je celosvětově hlavním faktorem ve čtvrtině všech vražd a zabití.

Zprávy a doporučení

Světové zdravotnické organizace (WHO) vyzývají všechny státy světa k přijetí přísných zákonů a dalších opatření snižujících či zabraňujících každodenním problémům spojeným s alkoholem.

Za jeden rok pouze v Británii:

- Dochází ke zhruba miliónu násilných trestných činů spojených s alkoholem. Podle obětí je s alkoholem spojena polovina všech násilných trestných činů.
- V souvislosti s alkoholem je třeba zhruba sedmi miliónů pracovních míst v bezpečnostních složkách a zdravotnictví, což je zátěž pro státní rozpočet ve výši téměř 650 miliónů britských liber.
- Celkové roční náklady na kriminalitu a narušování veřejného pořádku pod vlivem alkoholu, které platí daňoví poplatníci, se pohybují mezi 8 – 13 miliardami britských liber.

Koránské řešení alkoholu a omamných látek

Islám nečekal na zprávy Světové zdravotnické organizace potvrzující ničivý dopad alkoholu na jednotlivce i společnost. Alláh, který stvořil člověka, ví nejlépe, co je vhodné pro jeho život a pro dobro společnosti.

V době vzniku islámu byly u Arabů alkohol a omamné látky běžné a náruživě jim holdovali. Rádi se konzumací chlubil a utráceli za ně značnou část svých příjmů.

Korán tento problém vyřešil naprosto jedinečným, logickým a spravedlivým způsobem. Na začátku islámu alkohol nezakázal, protože byl mezi lidmi příliš rozšířený a byl pro ně důležitou součástí života. Korán řekl, že v alkoholu je něco dobrého, protože v něm člověk může nalézt krátkodobé potěšení a zapomenutí svých starostí, avšak jeho psychologické, zdravotní a společenské dopady jsou velmi ničivé a není možné je nějak kompenzovat. Korán říká: {Dotazují se tě na víno a na hru majsir. Rci: „V obou z nich je pro lidi hřích těžký i užitek, avšak jejich hřích je větší než užitek.“} (2:219).

Později, když se víra v srdcích lidí upevnila, Korán alkohol zakázal úplně a vysvětlil, že je pouze jedním ze satanových úkladů, jimiž rozdmýchává mezi lidmi nenávist a nepřátelství a tím je odvádí od důležitých a vznešených cílů ke zlu. Korán lidem ohledně konzumace alkoholu položil tuto otázku: {Přestanete s tím tedy?} (5:91). Všichni muslimové, kteří tuto otázku slyšeli, odpověděli: „Přestali jsme, přestali jsme.“ Poté vylili všechnen alkohol, který měli, a tím splnili Alláhův rozkaz v Koránu.

Hřích a pokání

Mezi

Mezi zásadní témata v mnoha náboženstvích a vyznáních patří hřích a pokání. Celkové pojetí a pohled na tuto problematiku se v různých náboženstvích velmi liší.

Islám se staví realisticky a vyváženě k lidské přirozenosti, ve které Alláh člověka stvořil, když do něho vložil sklon k dobru i ke zlu. Islám se na lidskou podstatu nedívá tak, jako kdyby lidé byli anděly a klonili se jen k dobru. Podle islámu se každý člověk dopouští chyb a je zodpovědný za svá rozhodnutí a volby. Islámské pojetí hříchu a pokání lze stručně shrnout takto:

:

- Korán říká, že hříchy jsou záležitostí jednotlivce a pokání je rovněž záležitostí jednotlivce – toto je jasné a jednoznačné. Na člověka nepadá žádný hřích z doby před jeho narozením. Naopak se rodí zcela čistý a nevinný a nenese žádné břemeno hříchů spáchaných jinými před svým narozením.

Žádný člověk nemá právo odpouštět a promíjet hříchy či vydávat odpustky. Adamův hřích byl jeho osobním hříchem a dosáhl odpuštění tohoto hříchu svým přímým pokáním. Stejně tak hřích každého jiného člověka je jeho osobním hříchem a hříšníkově je otevřena jasně vysvětlená cesta k pokání. Každý člověk by se měl ze svých osobních hříchů kát a nikdy neztrácet naději, že Alláh jeho pokání přijme, bez ohledu na závažnost a počet hříchů, kterých se dopustil. V islámu je jasně vysvětleno, že každý člověk je zodpovědný za své nepravosti a nikdo neponese hříchy jiných. Toto bylo poselstvím všech Božích proroků, jak říká Korán:

{Či nebylo mu sděleno, co obsahují svitky Mojžíše a Abrahama, jenž byl věrný? Že totiž žádná duše obtížená břímě jiné duše neponese, že člověku se jen toho, oč usiloval, dostane, že výsledek jeho úsilí bude viděn a potom plnou odměnou bude odměněn.}

(53:36-41)

Pokání v islámu nevyžaduje víc než přestat hřích páchat, litovat toho, mít úmysl hřích neopakovat a nahradit škodu, pokud se hřích dotkl práv jiných lidí.

- Pokání je jedním z největších skutků uctívání a neomezuje se pouze na některé lidi s vyloučením všech ostatních. Není k němu třeba přítomnosti na žádném konkrétním místě, ani přijetí či povolení kohokoliv z lidí. Pokání je čistě skutkem uctívání mezi Alláhem a Jeho služebníky. Mezi Alláhova jména a přívlastky uvedené v Koránu patří mimo jiné at-Tawwáb – blahosklonný (ke kajícím), ar-Rahím – slitovný a al-Ghaffár – odpouštějící. Korán nás zpravuje, že patří mezi vlastnosti zbožných, kteří vstoupí do ráje, že když se dopustí hříchu, rychle činí pokání a žádají Alláha o odpuštění.

{A ty, kteří potom, co spáchali hanebnost či sami sobě ukřivdili, vzpomínají Boha a prosí Jej za odpuštění hříchů svých – neboť kdo jiný může hříchy odpustit než Bůh – a kteří nesetrvávají vědomě v tom, co provedli.} (3:135)

Pokání v islámu nevyžaduje víc než přestat hřích páchat, litovat toho, mít úmysl hřích neopakovat a nahradit škodu, pokud se hřích dotkl práv jiných lidí. Pokud člověk poté hřích spáchá znovu, neruší to jeho předchozí pokání a jeho starý hřích se mu nevrací. Leží na něm pouze jeho nový hřích a musí se z něj znovu kát.

V islámu tedy člověk žije v rovnováze mezi na jedné straně úsilím o nejvyšší standard, sebezdokonalování a vyhýbání se hříchům a na druhé straně vědomím své lidské podstaty, ke které patří i slabost a někdy také odchýlení od správné cesty. Muslim za žádných okolností, ať je ve stavu zbožného úsilí či slabosti a vychýlení, nesmí nikdy ztratit svůj kompas a má se kajícně obracet na Alláha a žádat Ho o odpuštění.

V tomto spočívá rozdíl mezi zbožnými a těmi ostatními, jak uvádí Korán. Když upadne do hříchu zbožný člověk, připomene si Alláha a kaje se, zatímco jiní ve svém omylu setrvávají a nedbají na varování (viz 7:201-202).

Podle islámu na člověka nepadá žádný hřích z doby před jeho narozením. Naopak se rodí zcela čistý a nevinný a nenese žádné břemeno hříchů spáchaných jinými před svým narozením.

A young man in profile, looking towards a glowing digital brain network. The brain is composed of a complex web of white lines connecting various nodes, some of which are highlighted with bright blue light. The background is a dark blue gradient with a bright light source in the upper right, creating a futuristic and intellectual atmosphere.

Náboženství a rozum

Někteří

Někteří lidé tvrdí, že náboženství stojí proti rozumu a je v rozporu s vědeckým přístupem, protože náboženství je podle jejich názoru zdrojem bludů, bájí a pověrečnosti, zatímco věda a filozofie jsou dvěma cestami k systematickému poznávání světa. Při bližším pohledu je tento postoj v něčem pravdivý, avšak v mnohém také zavádějící.

Pravdu má v tom, že skutečně existují některá náboženství, která zavrhnou rozum a logiku a občas jdou proti nim. Jejich zdroje a písma jsou plné bájí a pověrečných dogmat v rozporu s poznatky vědy o světě.

Zavádějící je v tom, že soudí hromadně všechna náboženství a nerozlišuje mezi nimi, i když se mezi sebou velmi liší ve svých zdrojích, obsahu, přístupu a argumentech.

Kdokoliv si přečte Korán, hlavní zdroj islámu, zajisté uzná, že islám dává rozumu vysokou hodnotu, jakou mu nepřiznalo žádné jiné náboženství. Islám rozum podporuje a vyzývá k přemýšlení a uvažování do té míry, že se v Koránu mnohokrát opakuje otázka typu „Což to nepochopíte?“

Kdokoliv si přečte Korán, zajisté uzná, že islám dává vysokou hodnotu rozumu a vyzývá k přemýšlení a uvažování.

Korán vyzývá lidi k přemýšlení a uvažování v mnoha oblastech, jako například:

1

Korán se obrací na člověka otevřené mysli, osvobozeného od všech forem podřízenosti, povýšenosti, ustrašenosti a nevědomosti. Ukazuje, jak důležité je věřit v Alláha na základě nepochybných logických důkazů, jako třeba:

{Cožpak z ničeho byli stvořeni, či sami jsou stvořiteli, anebo stvořili nebesa i zemi? Ne, oni nejsou přesvědčeni!} (52:35-36)

2

Věnuje se tvrzením oponentů a odmítá nepodložené výroky jako v tomto případě:

{„Přineste mi důkazy své, jste-li pravdomluvní!“} (2:111)

Korán kritizuje ty, kdo nepoužívají rozum, protože jim to, co vidí a slyší, nijak nepomáhá v rozhodování. Alláh řekl:

{Což necestovali po zemi a neměli srdce, aby chápali, a uši, aby slyšeli, avšak nejsou to oči jejich, jež jsou nevidoucí, nýbrž slepá jsou srdce v hrudích jejich.}
(22:46)

4

Korán varuje před překážkami, jež člověku brání v plném užívání rozumu. Nejenže podporuje používání smyslů a mysli, ale také varuje před jejími nástrahami, protože naše lidská podstata neustále osciluje mezi dobrem a zlem. Proto můžeme pod vlivem touhy, strachu či klamu dojít k chybným závěrům.

Překážky zdravému uvažování popsané v Koránu

- **Slepé následování:** Zděděné přesvědčení a vzorce chování a negativní způsoby myšlení mohou výrazně ovlivnit myšlení a uvažování do takové míry, že je pro člověka obtížné přijmout pravdu a vzdát se falše. Někteří mohou zcela odmítat uvažovat a říkají: „Na toto jsem zvyklý,“ nebo „Do tohoto jsem se narodil“. Korán nám vypráví o některých lidech, kteří rozpoznali pravdu, avšak slepé následování jim znemožnilo ji následovat:

{A když je nevěřícím řečeno: „Následujte to, co Bůh seslal!“, odpovídají: „Nikoliv, my budeme následovat zvyklosti, jež u otců svých jsme našli.“ Avšak což když otcové jejich ničemu nerozuměli a nebyli správnou cestou vedeni?} (2:170)

- **Umíněnost a povýšenost:** I když lidská mysl dosáhne pravdy, někdy ji člověk nepřijme a nevěnuje jí pozornost, protože je v konfliktu s jeho osobními zájmy či ohrožuje jeho společenské postavení. Roli v takovém případě může hrát i žárlivost nebo rasistické předsudky vůči zdroji, ze kterého přišla. Alláh v Koránu mluví o určité kategorii lidí, kteří povýšeně a nespravedlivě popírají pravdu, přestože v hloubi duše vědí, že je to skutečně pravda:

{A odmítli je, přestože duše jejich přesvědčeny byly o pravdivosti jejich, z nespravedlnosti a pýchy.} (27:14)

■ **Oddávání se smyslovým požitkům:** Mysl může sice rozpoznat pravdu, avšak člověk nemá dostatek odvahy rozhodnout se pro ni, protože se oddává smyslovým požitkům a vášním. Korán vypráví podobenství o člověku, jemuž se dostalo vědění, jež by měl ve svém životě uplatňovat, avšak on se od svého vědění odvrátil a uspokojoval své bezprostřední touhy do takové míry, že již nebyl schopen správně se rozhodovat (viz 7:175-176).

Korán člověka neustále vyzývá, aby za všech okolností používal rozum, zjišťoval, pozoroval a přemýšlel o stvoření sebe samého i celého vesmíru bez předsudků a bez omezenosti.

Kdo se bojí klást si otázky a přemýšlet, potlačuje v sobě rozpory. Náboženství pravdy přišlo od Alláha, který stvořil člověka a dal mu schopnost myslet. Není tedy možné, aby to, co Alláh stvořil (tj. rozum a mysl), a to, co určil (tj. náboženství) bylo ve vzájemném rozporu. Proč by se pak člověk měl bát klást si otázky a přemýšlet?

{Což Jemu nenáleží stvoření a rozkazování? Požehnán buď Bůh, Pán lidstva veškerého!} (7:54).

“

Muslimové věří, že není možné, aby to, co Alláh stvořil (tj. rozum a mysl), a to, co určil (tj. náboženství) bylo ve vzájemném rozporu. Proč by se pak člověk měl bát klást si otázky a přemýšlet?

Islám – náboženství míru

Někteří

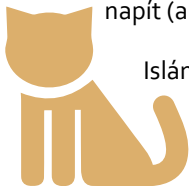
Někteří lidé jsou zaskočeni, když se dozvědí, že mír má v islámu výjimečně důležité postavení, vzhledem k tomu, co ukazují média. Muslim opakuje slovo mír a pociťuje jeho význam mnohokrát denně.

Mír je jedno ze jmen ráje, „příbytek míru“. Muslimský pozdrav začíná slovem as-salám, tedy mír. Muslimská modlitba končí dvojnásobným opakováním slova as-salám, tedy mír. Samotné náboženství se nazývá islám a v tomto jméně je obsažen význam míru a klidu.

Islám vyzývá k míru a k dodržování práv i pro zvířata. Prorok Muhammad (mír s ním) nám sdělil: „Jedna žena vešla do pekla kvůli kočce, kterou zavřela a ani ji nenakrmila, ani ji nepustila, aby se sama nasytila drobnými živočichy ze země.“ (Muslim 2242) Také vyprávěl, že jedna prostitutka vešla do ráje díky žízňivému psovi, jemuž dala napít (al-Bucháří 3280).

Islám přináší prospěšné příklady a pravidla pro respektování práv lidí a pro soužití bez ohledu na rozdíly v náboženství a ideologii až do té míry, že prorok

Muhammad (mír s ním) varoval, že kdokoliv ukřivdí či ublíží nemuslimovi, nebo ho přetíží prací nad jeho možnosti, stane se v den zmrtvýchvstání Prorokovým protivníkem (Abú Dawúd 3052).

Prorok Muhammad (mír s ním) varoval, že kdokoliv ukřivdí či ublíží nemuslimovi, nebo ho přetíží prací nad jeho možnosti, stane se v den zmrtvýchvstání Prorokovým protivníkem.

Islám vyzývá k míru s ostatními, volá však po skutečném a spravedlivém míru, který dává každému jeho plné právo, utlačovatele odrazuje od utlačování a přestupníkovi bere to, čeho se nespravedlivě zmocnil. Nikoliv po iluzorním míru, který zloději nechává jeho lup a majitele nutí přijmout směšně nízkou kompenzaci za vyvlastněný dům.

Média ve svých kampaních a mnozí lidé při vyjadřování svých názorů používají špatně definované termíny, jimiž nespravedlivě vykreslují islám v negativním světle. Ke každé situaci lze přistupovat z různých stran a každý příběh má více než jeden význam.

Velmi málo lidí skutečně hledá pravdu, snaží se prohlédnout mediální propagandu, získat informace z autentických zdrojů, problematiku podrobně promyslet a učinit si vyvážený závěr.

Zde je několik skutečností k zamyšlení:

Velmi málo lidí skutečně hledá pravdu, snaží se prohlédnout mediální propagandu, získat informace z autentických zdrojů, problematiku podrobně promyslet a učinit si vyvážený závěr.

LAUNCHING

CURIOSITY

CLICK HERE

Islám je nejrychleji rostoucím náboženstvím na světě:

Islám se dnes šíří úžasnou rychlostí ve všech částech světa (viz Pew Research Center <http://www.pewresearch.org/fact-tank/2017/02/27/muslims-and-islam-key-findings-in-the-u-s-and-around-the-world/>).

Když se podíváme na nedostatečné zdroje a slabost muslimů, mediální kampaně překrucující obraz islámu publikováním falešných informací a selektivním výběrem špatných příkladů, které ve skutečnosti nemají s islámem nic společného, je zcela jasné, že Evropané každý den přijímající islám tak nečiní z nějakého donucení, ale na základě vlastního uvážení a volby.

Když se na tuto oblast zaměříme hlouběji, zjistíme, že velký vliv na rozhodnutí přijmout islám měla na tyto nové konvertity povinnost muslimů respektovat práva druhých a respektovat jejich vůli a kulturu. Toto však není nějaká blahosklonnost muslimů vůči nemuslimům, ale praktické uplatňování zásady, kterou Alláh zcela jasně formuluje v Koránu:

{Nebudiž žádného donucování v náboženství! A již bylo jasně rozlišeno správné vedení od bloudění!} (2:256)

Přijali lidé islám z donucení?

Lidé po celé dějiny využívali své moci ke vnučování svých názorů, nadvlády a zájmů druhým lidem. Dějiny překypují příklady takových lidí všech náboženství a vyznání.

Je historicky známou skutečností, že k nejničivějšímu vyhlazení původního obyvatelstva nově přichozími objeviteli a kolonizátory došlo v případě „Nového světa“, tedy Ameriky. Španělský kněz Bartolomé de Las Casas jako očitý svědek páchaných krutostí ve své kronice z roku 1552 O zemi indijských pustošení a vylidňování zpráva nejstručnější napsal: „Nedívali se na domorodce jako na lidi, ale jednali s nimi hůře než se zvířaty“.

Brevísima relación de la destrucción de las Indias (O zemi indijských pustošení a vylidňování zpráva nejstručnější), Bartolomé de Las Casas, 1552

Jak oproti tomu jednali muslimové, když ovládli nová území?

Muslimové vládli v Andalusii po 8 století.

Muslimové v Andalusii (v dnešním Španělsku) vládli po 781 let (v letech 711 až 1492). Během tohoto období byla Andalusie střediskem civilizace a muslimové žádné křesťany nenutili přijmout islám. Naopak zajistili ochranu práv křesťanů a jejich postavení a ekonomické možnosti se v zemi zlepšily. Muslimové ukončili útlak židů, jemuž byli vystaveni před dobytím země muslimy. Dějiny tyto skutečnosti jednoznačně dokládají.

Když Isabela Kastilská s Ferdinandem II. Aragonským muslimy ve Španělsku porazili, potírali vše islámské. Byla založena inkvizice k pronásledování všech, kdo i nadále vyznávali islám.

Muslimové byli vyhnáni ze svých domovů. Zde je třeba zdůraznit, že spolu s muslimy byli z Andalusie vyhnáni také židé. Ti následovali muslimy na muslimská území, kde našli místo pro bezpečný a důstojný život.

Muslimové vládnou v Egyptě po více než 1400 let a chrání postavení Koptů.

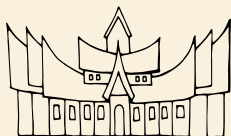
Muslimové v Egyptě vládnou již od počátku islámu, kdy ho dobyl Amr ibn al-Ás, jeden ze společníků Prorokových. Muslimové Koptům zaručili nejen bezpečí pro vyznávání jejich náboženství a pro jejich posvátná místa, ale také je zbavili útlaku a strádání pod Byzantskou nadvládou, která je utlačovala kvůli náboženským rozdílům, přestože oba národy patřily k témuž náboženství. Koptové tehdy znovu nabyli svobodu vyznávat své náboženství. Dnes je Koptů více než 5 miliónů.

Muslimové vládli v Indii po zhruba 1000 let a 80% obyvatel byli nemuslimové.

Muslimové vládli indickému subkontinentu po přibližně 1000 let a obyvatelům jiných náboženství zaručovali jejich práva. Ukončili útlak tam, kde do té doby panoval. Všichni historici potvrzují, že se tam islám nešířil silou a nikdo k jeho přijetí nebyl nucen.

**Do největší
muslimské
země přišel
islám bez války
a bez vojáků.**

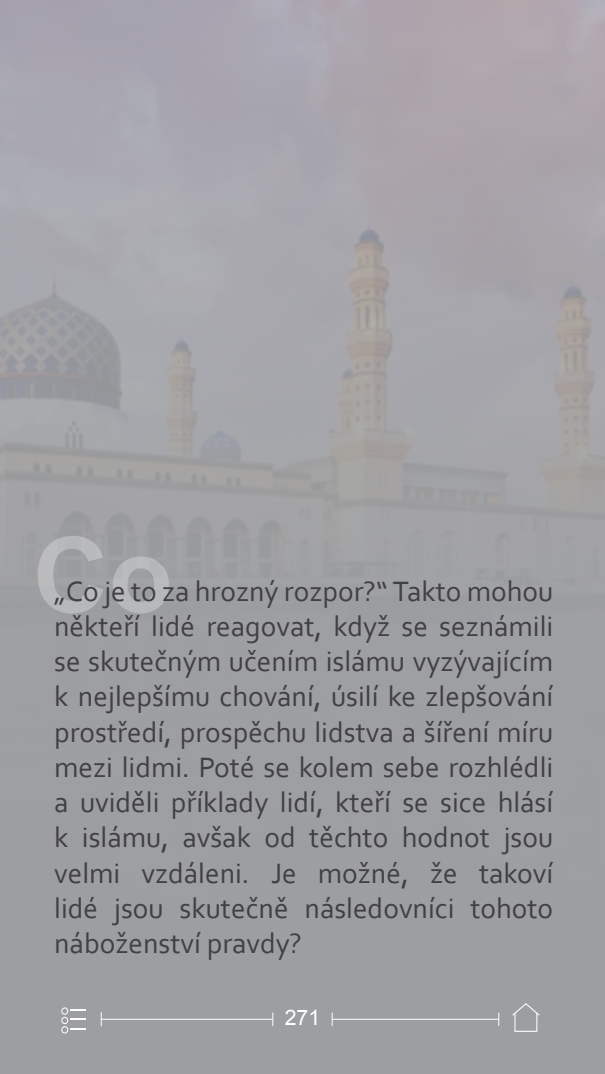

Indonésie je zemí s největší muslimskou populací. Má více než 250 miliónů obyvatel a 87% jsou muslimové. Většina lidí přijala islám na základě dobrého a čestného chování muslimských obchodníků, kteří tam ve 12. století přijeli za obchodem. Do země nevstoupil ani jediný muslimský voják. Indonésie poznala krveprolití až s příchodem evropských kolonizátorů, nejprve portugalských, poté nizozemských.

Rozdíl mezi islámem a žitou realitou některých muslimů

„Co je to za hrozný rozpor?“ Takto mohou někteří lidé reagovat, když se seznámili se skutečným učením islámu vyzývajícím k nejlepšímu chování, úsilí ke zlepšování prostředí, prospěchu lidstva a šíření míru mezi lidmi. Poté se kolem sebe rozhlédli a uviděli příklady lidí, kteří se sice hlásí k islámu, avšak od těchto hodnot jsou velmi vzdáleni. Je možné, že takoví lidé jsou skutečně následovníci tohoto náboženství pravdy?

P

Podobné setkání může zcela pochopitelně způsobit zděšení a zmatek. Zde je třeba se s odstupem zamyslet nad několika skutečnostmi:

- Ne každý, kdo se hlásí k islámu či se narodil do muslimské rodiny, je zbožným muslimem, který se plně řídí učením islámu. Mnozí muslimové, stejně jako ostatní lidé, nejednají vždy správně a odklánějí se od pravdy islámu a jeho učení. Také existují muslimové, kteří z islámu neznají o moc víc než jeho jméno.
- Není správné připisovat chyby lidí jejich náboženství či světonázoru. Také není možné tvrdit, že křesťanství je zodpovědné za Hitlerovy zločiny, protože byl křesťan, nebo že ateismus vyžaduje masové vraždění, protože Stalin, který nechal zabít desítky miliónů lidí, byl ateista. Taková tvrzení jsou naprosto nesprávná, nepravdivá a nepodložená.

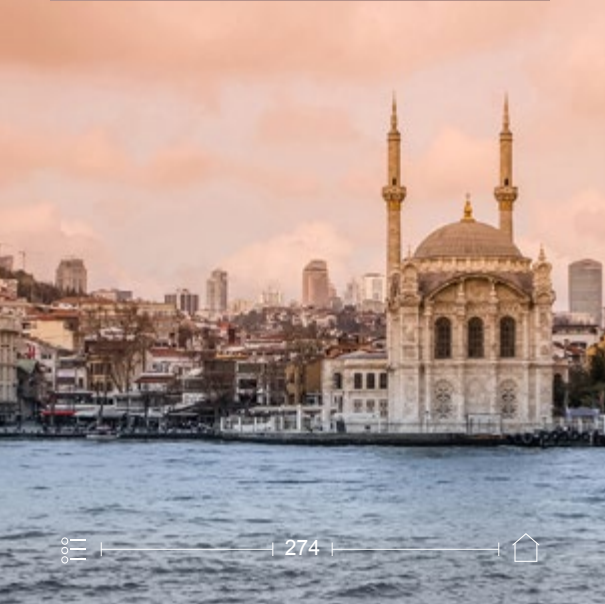
Není správné připisovat chyby lidí jejich náboženství či světonázoru.

- Existuje mnoho příkladů muslimů ze všech oblastí života, u nichž se všichni shodnou na jejich významu, vysoké morálce a úspěších. Ve svých životech uplatňovali skutečný islám a ducha míru, vědění a pokroku. Dějiny zaznamenaly jejich přínos ve všech částech světa, od Indie na východě po Španělsko na západě. Jejich úspěchy mají stále pozitivní vliv na náš moderní život, protože významně přispěli k civilizaci, v níž dnes žijeme. I v dnešní době najdeme mnoho příkladných muslimů a vědců, kteří přispívají k rozvoji lidstva ve všech oblastech vědy i v dalších oborech, avšak západní média o nich bohužel nechtějí referovat a věnovat jim prostor.
- Nikdo by neodsoudil moderní medicínu jako celek a nevyhýbal by se veškeré léčbě pouze proto, že se setkal s nějakými případy špatných doktorů. Nikdo by nebojoval proti vzdělávání a nechránil by před ním své děti jenom proto, že se setkal s nějakými špatnými učiteli, kteří se zpronevěřili zásadám tohoto ušlechtilého povolání. Konečný závěr by se měl tvořit na základě podstaty a nikoliv podle špatných příkladů lidí, kteří se k tomu či onomu nějak hlásí.

- Je udivující, že navzdory útokům od nepřátel islámu a i z řad těch, kdo se k islámu sami hlásí, stále mnoho lidí poznává původní a správný obraz islámu a v západních zemích každý den mnoho lidí přijímá islám.

Nikdo by nebojoval proti vzdělávání a nechránil by před ním své děti jenom proto, že se setkal s nějakými špatnými učiteli, kteří se zpronevěřili zásadám tohoto ušlechtilého povolání.

Nový úhel pohledu

Lidé někdy při rozhodování váhají a později litují, že se nerozhodli jinak.

Člověk má výlučné postavení mezi stvořeními také proto, že mu byla dána svobodná vůle a schopnost rozhodování, ať už k vlastnímu prospěchu či ztrátě.

Pokud se pevnost při sporech a tváří v tvář překážkám považuje za statečnost a takoví lidé si zaslouží obdiv, pak statečnost rozhodnutí, které člověk vidí jako prospěšné, a odvaha přiznat si, že do doby, než se mu jasně ukázal správný směr, šel špatně, je daleko větší a ještě obdivuhodnější než v prvním případě. Protože v druhém případě je člověk statečný sám před sebou, překonal ješitnost a ego a výsledky takového rozhodnutí se odrazí na duši i na osobnosti.

Prvním krokem je rozhodnutí seznámit se s islámem z autentických zdrojů a následujícím krokem je uvažovat a přemýšlet nad tím, co čteme.

Pokud nyní už vidíte velkolepost tohoto náboženství a jeho krásu, avšak stále potřebujete více informací a odpovědí na otázky o podstatě islámu, máte před sebou mnoho čtení, debat a přemýšlení, od nyníška se však na tuto oblast budete dívat z jiného zorného úhlu.

Těší nás, že jste si přečetli tuto knihu a doufáme, že vás přivedla k hlubším otázkám. Rádi se seznámíme s vašimi otázkami, postřehy a připomínkami a slibujeme, že vašim názorům budeme věnovat maximální pozornost.

Získat více informací o islámu :

LAUNCHING
CURiOSiTY
JUST SCAN IT!!

THISISLAM.net

Sdílejte s námi
Vaše zkušenosti

info@modern-guide.com